

Venezuela waarschuwt Aruba

Gebruik grondgebied niet voor steun huurlingen
p. 9

Campagne om Morales Amazonebranden toe te schrijven

p. 5

Bolivia's economie groeide het hardst van Zuid-Amerika

Armoede gehalveerd
p. 3

Minister Arreaza: 'Dwangmaatregelen van VS zijn massavernietigingswapens'

Venezuela legt zaak neer bij Haags strafhof
p. 9

'Tango, een manier van leven'

p. 10-11

Succesvol ontwikkelingsmodel Nicaragua doorn in oog VS

p. 10

Mexicaanse oligarchen plannen val gekozen president

p. 11

Oorlogsvoorbereidingen op Curaçao

Werkgroep Vrede met Venezuela

Op de voormalige koloniale eilanden Aruba, Bonaire en Curaçao bepaalt de Nederlandse regering nog steeds het buitenlands en militair beleid. Momenteel worden de eilanden betrokken in oorlogsopbouw tegen Venezuela: er is een reëel risico op een open militaire confrontatie. Bij dat conflict kunnen ook Nederland en de NAVO – inclusief Colombia als jongste partnerstaat – worden betrokken.

De VS-luchtmacht vliegt met geavanceerde verkenningsvliegtuigen vanaf de startbaan in Curaçao over de Caribische Zee. Hun route: heen en weer langs de Venezolaanse kust. Het brengt alles in kaart in de lucht, op zee en 200 kilometer landinwaarts. Naar eigen zeggen dient dit slechts ter opsporing en onderschepping van drugstransporten. Maar alles wat staat in Venezuela, er beweegt, dat er wordt uitgezonden en er draadloos wordt gecommuniceerd, wordt vastgelegd. Daarbij wordt met de onderschepte data ook digitale sabotage voorbereid

en de versterking van communicatie, radar, waarschuwings- en verdedigingssystemen.

De oorlogsvloot van de Amerikaanse marine patrouilleert in de Venezolaanse 'aansluitende zone', tot op 12 zeemijl [plusminus 22 kilometer, red.] voor de kust. De VS-schepen: geleidewapen-topedobootjagers. Met strategische data van twee verkenningsvliegtuigen kunnen de jagers met ieder zeven langeafstandkanonnen en honderden raketten en torpedo's enorm veel vernietigen. Daarnaast worden in drie Colombiaanse trainingskampen paramilitairen getraind door huursoldaten. En wordt op vijf legerbases het Colombiaanse leger getraind door achthonderd speciale eenheden van de 'Security Force Assistance Brigade' van de VS.

Colombia huisvest tien legerbases van de VS en is sinds mei 2017 NAVO-partner. Inmiddels zijn in dit buurland van Venezuela ook Israëliëse militaire trainers aanwezig. Chávez [oud-president van Venezuela, red.] waarschuwde er al voor. Eerdere Nederlandse regeringen wisten het te verhinderen. Maar nu gebeurt het: Curaçao wordt als aanvalsbasis ingericht. ►► (vervolg pagina 8)

Oud-VN-ambtenaar:

Morales heeft eerlijk gewonnen

Ekaterina Blinova

De laatste statistische analyses zeggen dat de conclusies van de Organisatie van Amerikaanse Staten (OAS) over de vermeende fraude bij Bolivia's verkiezingen van oktober [2019, red.] niet standhouden. Voormalig VN-ambtenaar Alfred de Zayas legt uit welke stappen de internationale en regionale instanties zouden kunnen nemen in de nasleep van de onthulling en werpt licht op de rol van de VS in de Boliviaanse staatsgreep.

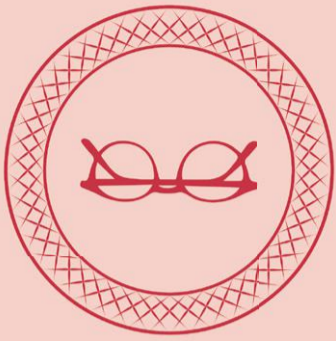
Op 10 maart heeft het Centre for Economic Policy Research (CEPR) een belangrijke studie uitgebracht die licht werpt op de tekortkomingen in het 'eindrapport' van OAS' audit [controlestudie, red.] van de verkiezingen van oktober in Bolivia. Het CEPR-onderzoek volgde op de publicatie van Jack Williams en John Curiel van het Massachusetts Institute of Technology (MIT) over hetzelfde onderwerp.

De onderzoekers beweren dat ze het eindrapport van de OAS volledig hebben weerlegd door geen bewijs te vinden dat onregelmatigheden 'het resultaat van de verkiezingen hebben veranderd, of deel uitmaakten van een daadwerkelijke poging om dit te doen.'

OAS' conclusies waren dat voormalig president Evo Morales en zijn Beweging naar het socialisme (MAS) in oktober 2019 de Boliviaanse kiezers hebben bedrogen en dat dit heeft geleid tot sociale onrust en geweld in het hele land, wat heeft geresulteerd in het afzetten van het regeringshoofd in november.

Alfred-Maurice de Zayas, gepensioneerd onafhankelijk VN-deskundige inzake de bevordering van een democratische en rechtvaardige internationale rechtsorde, is van mening dat de omstandigheden rond de 'illegale staatsgreep' in Bolivia speciale aandacht verdienen en betreurt het relatieve stilzwijgen van de VN ondanks de laatste onthullingen van MIT en CEPR. ►► (vervolg pagina 4)

REDACTIONEEL

Waarom een editie over Latijns-Amerika? Is dat niet wat ver van mijn bed? Niet echt. Veel mensen doen er zaken mee, gaan er op vakantie, genieten van de muziek en lekkernijen. Wat door de massamedia niet wordt belicht, is dat ons kabinet onder grote Amerikaanse druk heeft besloten van Curaçao een mogelijke aanvalsbasis te maken voor militaire operaties tegen soevereine landen in Latijns-Amerika. En dat is iets waar ons land tot voor kort niet toe genegen was. Een operatie tegen Venezuela zou Nederland voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog in een oorlog met een buurland doen belanden. Het zou ernstige gevolgen hebben voor mensen in de regio, waaronder onze verwanten op de ABC-eilanden.

Behalve Venezuela, worden ook Cuba, Mexico en Nicaragua verbaal en economisch onder vuur genomen met verstikkende, mensonterende 'sancties'. In Bolivia vond vorig jaar een staatsgreep om lithiumdelvingsbelangen plaats, waardoor de inheemse mensen er nu vervolgd worden alleen maar omdat ze inheems zijn. Amerikaans ondernemer Elon Musk juichte de coup ongegeneerd toe. Hij tweette fel: 'Wij zullen staatsgrepen plegen tegen wie we willen! Leer ermee leven.' Maar willen wij in zo'n wereld leven? Het kán anders en *De Andere Krant* komt in deze editie met oplossingen hoe het onrecht in Bolivia is recht te zetten.

Staatsgrepen zijn niets nieuws in Latijns-Amerika. Wel nieuw is het ongekende ondermaatse niveau, de grenzeloosheid en absurditeit. Wanneer ons parlement presidenten serieus neemt die niet zijn gekozen – al dan niet ingegeven door lithium- of oliebelangen – is er iets ernstig mis met onze rechtsstaat. Over deze tendensen laat *De Andere Krant* vandaag zijn licht schijnen. Onvermeld in de dagbladen is dat de grootste vloot sinds de invasie in Panama voor de kust van Venezuela ligt. Trump zei onlangs dat er iets te gebeuren staat in Venezuela waar de VS bij is betrokken. Dit kan een loos dreigement zijn. Niettemin ziet *De Andere Krant* het als zijn plicht de mensen in Nederland te waarschuwen voor een bloedige staatsgreep van een buurland.

Madeleine Klinkhamer,
hoofredacteur Internationaal

Democratie in Bolivia sneuvelde onder applaus van *The Washington Post*

Boliviaanse verkiezingen toch geen fraude

Alan MacLeod

***The Washington Post* publiceerde gisteren [27 februari 2020, red.] een opiniestuk van een onderzoeksteam van Massachusetts Institute of Technology waaruit bleek dat er geen sprake was van fraude bij de oktoberverkiezingen in Bolivia. *The Post* had maandenlang beweerd dat president Evo Morales de verkiezingen op frauduleuze wijze had gewonnen en rechtvaardigde daarmee de door de VS gesteunde staatsgreep die hem verjoeg. Er is eenvoudigweg 'geen statistische ondersteuning voor de beschuldigingen van stemfraude', concludeerde het onderzoeksteam.**

Hoewel *The Post* enig lof verdient voor het publiceren van de bevindingen en voor het nauwkeurig gebruiken van het woord 'coup' om de gebeurtenissen te beschrijven – iets dat veel media weigerden te doen – zitten er nog steeds een aantal opvallende fouten en weglatingen in het nieuwe *The Post*-standpunt. Ten eerste noemt het artikel de gebeurtenissen die leiden tot Morales' afzetting 'protesten' waarbij de politie zich aansloot. Een eerlijkere formulering zou zijn dat de machtige rechtse oppositie een campagne van terroristisch geweld voerde, waarbij onder meer gekozen functionarissen van Morales' partij Beweging naar het socialisme' (MAS) werden ontvoerd en hun huizen in brand werden gestoken. Zo werd Patricia Arce, burgemeester van de stad Vinto, ontvoerd – d'r haar afgeknipt, haar lichaam roodgeverfd – en werd ze publiekelijk door de straten gesleept en misbruikt, waarbij haar ontvoerders haar dwongen er mee in te stemmen haar functie op te geven. Morales maakte duidelijk dat hij alleen maar aftrad vanwege de dreiging van toenemend geweld.

Het artikel van *The Post* stelt ook de Organisatie van de Staten van Amerika (OAS) voor als een eerlijk neutraal orgaan dat oprechte bezorgdheid over de verkiezingen uitspreekt, in plaats van een politiek bevooroordeelde groep die voor het grootste deel door de regering-Trump wordt gefinancierd. Bij de rechtvaardiging van de voortgezette financiering, voerde USAID aan dat de OAS een cruciaal instrument is 'om de VS-belangen in landen op het westelijk halfmond te bevorderen door de invloed tegen te gaan van landen die tegen de VS zijn' zoals Bolivia. Het [artikel] zet ook de tientallen mensen weg die protesteerden tegen de ontwijking van de democratie, vermoord door veiligheidstroepen in goed gedocumenteerde bloedbaden, als mensen die stierven in een 'postelectoraal conflict'. Hiermee worden de acties van de nieuwe regering in feite goedgepraat.

PETITIE

De vriendenorganisatie 'Movimiento Whipla Universal' keert zich tegen de onderdrukking van het Boliviaanse volk. In een petitie veroordeelt ze de staatsgreep waarmee Janine Añez, die ze van racisme beschuldigt, aan de macht kwam. De petitie is hier te vinden: t.co/RDGXbg1QDS

Het artikel verzuimt ook te vermelden dat hun bevindingen, met name de volledige steun van de Amerikaanse regering voor de staatsgreep, zeer opmerkelijk zijn en het verdoezelt de overweldigende instemming van de media met de gebeurtenissen. Het hele artikel wordt dus gepresenteerd als een interessante uitzondering, in plaats van als bewijs van een grote internationale misdaad.

Evenmin wordt vermeld dat de in Washington gevestigde denktank, Center for Economic Policy Research (CEPR), reeds een uitgebreide statistische analyse van de novemberverkiezingen had gepubliceerd, die vrijwel dezelfde resultaten liet zien. Zoals CEPR schreef, waren de verkiezingsresultaten en OAS' vragen [hierover] 'niet moeilijk te verklaren'.

Hoe pleeg je een staatsgreep

The Washington Post is een bijzonder invloedrijke nieuwsbron. Naast het feit dat het een van de meest gelezen kranten in de Verenigde Staten is, maakt zijn prestige, zijn ligging in de hoofdstad en het feit dat zovelen in politieke machtsposities het lezen, alles wat het publiceert bijzonder belangrijk. Al voor de stemming van 20 oktober beweerde *The Post* dat het feit dat Morales zich herkiesbaar stelde, een bedreiging voor de democratie was. De redactie stelde onmiddellijk zijn overwinning ter discussie en stelde dat hij een 'dictator' was van een 'onbekwaam en repressief' links regime, en beweerde ten onrechte,

zonder bewijs, dat peilingen aantoonde dat hij de verkiezingen zou verliezen. Opinipeilingen toonden in feite aan dat hij met ongeveer tien punten zou winnen – precies de marge die de nu geaccepteerde uitslag laat zien.

Tegen de tijd dat door de VS gesteunde militaire generaals Morales dwongen te vertrekken, stond *The Post*-redactieraad zodoende volledig achter de actie, erop aandringend dat 'dit geen staatsgreep in de gebruikelijke zin' was en uitte de raad zijn opluchting dat het land nu in handen was van 'verantwoordelijkere leiders'. 'Er kon weinig twijfel bestaan over wie uiteindelijk verantwoordelijk was voor de chaos: de zojuist ontslagnemende president Evo Morales,' vertelde het zijn lezers in de eerste alinea van een artikel getiteld 'Bolivia dreigt in anarchie te vervallen. Het is de schuld van Evo Morales'.

Dictator voor het leven?

Sinds het aan de macht is gekomen, heeft het kabinet van Jeanine Añez geprobeerd alle verzet tegen het bewind te verpletteren, waarbij het de politie en het leger bij voorbaat heeft gepardonneerd voor alle misdaden die zij zouden plegen tijdens het 'herstel van de orde' en de 'pacificatie' van het land. Deze veiligheidstroepen hebben bloedbaden aangericht onder inheemse demonstranten. Onafhankelijke media hebben hun deuren moeten sluiten en journalisten en mensenrechtenorganisaties zijn het slachtoffer geworden van bedreiging en moord. Añez heeft geprobeerd grootschalige privatisering van 's lands economie door te drukken, sociale diensten te ontmantelen en Bolivia uit meerdere internationale en intercontinentale verdragen te halen. ...

Als minder bekende senator voordat zij door het leger werd uitgekozen voor haar nieuwe rol, beloofde Añez aanvankelijk om zich terug te trekken uit de politiek na haar rol als 'interim-president'. Maar ze veranderde van gedachten en verklaarde dat ze

zich zal kandideren voor president bij de komende verkiezingen in mei [2020, wegens corona uitgesteld, red.]. Dit heeft velen teleurgesteld, zelfs binnen haar eigen regeringscoalitie. De rechtse partijen zitten in het slop, met verschillende kandidaten die campagne voeren om het presidentschap te winnen. Ondertussen is MAS meer verenigd dan ooit en heeft haar kandidaat Luis Arce een voorsprong in de peilingen van dubbele cijfers. Maar net als in oktober is er grote bezorgdheid dat MAS het presidentschap misschien niet zal kunnen overnemen, aangezien de regering van Añez probeert Arce en andere MAS-topfunctionarissen te arresteren. Morales zelf is belet zich te kandideren voor een Senaatszetel en kan niet uit ballingschap terugkeren naar Bolivia op straffe van arrestatie.

In tegenstelling tot *The Post* en de rest van de gevestigde pers, heeft het team van *MintPress News* zowel binnen als buiten Bolivia consequent een nauwkeurigere en kritischere verslaggeving aangeboden over de staatsgreep en de nasleep ervan, met verhalen uit de eerste hand van de slachtpartijen en de komende verkiezingen, die de meeste media hebben genegeerd of gebagatelliseerd. Hoewel *The Post*, maanden na het feit, uiteindelijk een waarheidsgetrouwere versie van de Boliviaanse verkiezingen heeft gepresenteerd, is er toch schade aangericht.

Net zoals de massamedia staatsgrepen steunden tegen andere anti-imperialistische regeringen zoals in Chili in 1973, Venezuela in 2002 of Honduras in 2009 – om de coups nadien te veroordelen, lang nadat ze iets konden beïnvloeden – werd toestemming van de elite voor regimewisseling gecreëerd. De democratie in Bolivia sneuvelde niet in duisternis, maar door het applaus van *The Washington Post*. ◀

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels op nieuwssite *Mintpress News* op 28 februari 2020. Vertaald en ingekort door de redactie.

BOLIVIA

DE WIPHALA is een vierkante lappendeken, die wordt gebruikt als vlag. Het vertegenwoordigt een aantal inheemse volkeren uit de hele Andes, die leven in het huidige Bolivia, Peru, Ecuador en delen van Argentinië, Chili en Colombia.

De vlag bestaat uit zeven bij zeven vierkanten in zeven verschillende kleuren; deze kleuren zijn diagonaal gerangschikt over de vierkanten. Het geheel symboliseert de organisatie en harmonie van broederschap en wederkerigheid.

Er bestaan regionale varianten van de vlag: de specifieke kleur op de langste diagonale lijn van de vierkanten geeft aan om welke regiovlag het gaat. Verder hebben de kleuren de volgende betekenissen:

Rood:	Aarde & de mens uit de Andes
Oranje:	Maatschappij & cultuur
Geel:	Energie & kracht
Wit:	Tijd & verandering
Groen:	Natuurlijke hulpbronnen & rijkdom
Blauw:	Kosmos
Paars:	Andes-bestuur & zelfbeschikking

OAS moet beschuldigingen over verkiezingsfraude in Bolivia intrekken

De Puebla-groep [Spaans: Grupo de Puebla, red.], een politiek en academisch forum bestaande uit politieke vertegenwoordigers uit verschillende delen van de wereld, verzoekt de Organisatie van Amerikaanse Staten (OAS) haar controverse rapport over de vermeende fraude tijdens de Boliviaanse verkiezingen in 2019 te heroverwegen. De groep is van mening dat er voldoende bewijs is om de conclusies in twijfel te trekken.

De Puebla-groep toonde zich bezorgd over nieuw bewijsmateriaal uit een studie van de onderzoekers Rodriguez, Idrobo en Kronick van de universiteiten van Pennsylvania en Tulane

[in New Orleans, red.]. De studie concludeert dat het OAS-rapport over de vermeende fraude 'gebrekkig' is, en zich baseert op 'onjuiste gegevens' en 'ongeschikte statistische technieken'.

Volgens de Puebla-groep is de onjuistheid van de overhaaste verklaring van de OAS al door verschillende studies aangetoond en is er voldoende bewijs voor de organisatie om haar beschuldigingen in te trekken, die leidden tot een ernstige politieke crisis in het Andesland.

De onderzoekers tonen aan dat er geen afwijkingen waren in het stemgedrag in de stembureaus, na de tijdelijke onderbreking van het tellen. Zelfs de ontwikkelingen in het stemgedrag verschillen niet van eerdere

verkiezingspatronen, zeggen ze.

Dit onderzoek is een aanvulling op andere rapporten zoals die van onderzoekers van het MIT Electoral Laboratory gepubliceerd in *The Washington Post*, en de verschillende studies van [de Amerikaanse denktank, red.] Center for Economic and Policy Research (CEPR).

De groep intellectuelen en leiders doet ook een beroep op de internationale gemeenschap om de acties van de OAS in de Boliviaanse zaak te veroordelen. Hij noemt deze acties verwijtbaar en verklaart dat als de opzet eenmaal is aangetoond, er voldoende bewijs zal zijn dat het multilateraal orgaan medeplichtig is aan de omverwerping van een demo-

cratische regering.

Om deze redenen heeft de Puebla-groep er bij de OAS op aangedrongen om onmiddellijk duidelijkheid te verschaffen over elk van de onderdelen die in de nieuwe studie naar voren zijn gebracht. Tegelijkertijd heeft hij verzocht om de presentie van een onafhankelijke commissie die geen banden heeft met de secretaris-generaal van de OAS en die de taak zal hebben de democratische legitimiteit in Bolivia bij de komende verkiezingen te herstellen.

Het OAS-rapport over de vermeende verkiezingsfraude heeft geleid tot de vergaande radicalisering van de Boliviaanse politieke oppositie, met als gevolg een staatsgreep tegen

toenmalig president van Bolivia Evo Morales. ◀

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels door de Latijns-Amerikaans tv-zender *Telesur* op 10 juni 2020. Meer over Bolivia op: openbaararchief.nl/caribic

Bolivia's economie groeide het hardst van Zuid-Amerika

Van de redactie

Een nieuw onderzoeksrapport van de Amerikaanse denktank Center for Economic and Policy Research (CEPR) analyseert Bolivia's economische veranderingen sinds 2006 in het licht van de belangrijkste beleidsbeslissingen van de Boliviaanse regering.

Het stelt vast dat de drijvende kracht die van Bolivia de snelst groeiende economie van Zuid-Amerika van de afgelopen vijf jaar maakte, beleids-

keuzes zijn geweest, en niet alleen een grondstoffenhausse. De groei heeft Bolivia in staat gesteld de armoede met 42 procent en de extreme armoede met 60 procent te verminderen, sinds het aantreden van president Evo Morales in 2006.

'Bolivia heeft laten zien dat het mogelijk is voor een klein, arm land in Zuid-Amerika om substantiële economische en sociale vooruitgang te boeken met macro-economische stabiliteit, solide inkomensgroei en -hervreiding, door een mix van staatsgestuurd, gevarieerd economisch beleid en markten,' aldus Mark Weisbrot, mededirecteur van CEPR

De kleurrijke torens van Condominio Wiphala, geschilderd door de Boliviaanse kunstenaar Roberto Mamani in El Alto, La Paz (Bolivia).

en coauteur van de studie.

In 2006 beëindigde de Boliviaanse regering twintig jaar van IMF-overeenkomsten. Veel van het beleid dat Bolivia's economisch succes mogelijk heeft gemaakt, werd eerder door het

IMF tegengewerkt.

De studie concludeert ook dat er nog niet mis te verstane uitdagingen zijn voor de diversificatie van Bolivia's exportproducten en -markten en het verkleinen van de lopende rekening

en het overheidstekort, dat wel te overzien is. ◀

Het rapport is te lezen op: tinyurl.com/y4we8fsb

BOLIVIA

Staatsgreep door fascistisch paramilitair leider

Max Blumenthal en Ben Norton

Boliviaans coupplager Luis Fernando Camacho is een extreemrechtse multimiljonair, voortgekomen uit fascistische bewegingen in de [Boliviaanse, red.] regio Santa Cruz, waar de VS separatisme heeft aangemoedigd.

Toen Luis Fernando Camacho het verlaten presidentiële paleis van Bolivia binnenstormde in de uren na het plotselinge aftreden van president Evo Morales op 10 november, onthulde hij aan de wereld een kant van het land die haaks staat op de plurinationale [het naast elkaar bestaan van meerdere nationale groepen binnen een staat, red.] geest die zijn afgezette socialistische en inheemse leider naar voren had gebracht. Met de bijbel in de ene hand en nationale vlag in de andere, boog Camacho zijn hoofd in gebed boven het presidentiële zegel, zijn gelofte vervullend om de overheid te zuiveren van het inheemse erfgoed van zijn land en 'God terug te brengen naar het verbrande paleis.'

De extreemrechtse oppositie in Bolivia had die dag de linkse president Evo Morales omvergeworpen, nadat de militaire leiding van het land had geëist dat hij zou aftreden. Vrijwel onbekend buiten zijn land, waar hij nooit een democratische verkiezing heeft gewonnen, stapte Camacho in de leemte. Hij is een machtige multimiljonair die in de Panama Papers [verzameling gelekte documenten die wijzen op belastingontwijking en fraude, red.] wordt genoemd, en een ultraconservatieve christelijke fundamentalist die onder de hoede stond van een fascistische paramilitair berucht om zijn racistische geweld, met een basis in Bolivia's rijke separatistische regio Santa Cruz. Camacho is afkomstig uit een familie van de zakenelite die al lang profiteert van

de overvloedige aardgasreserves in Bolivia. En zijn familie verloor een deel van haar rijkdom toen Morales de rijkdommen van het land nationaliseerde om zijn enorme sociale programma's te financieren - waarmee de armoede met 42 procent en de extreme armoede met 60 procent is teruggebracht. Camacho had jarenlang een openlijk fascistische separatistische organisatie geleid met de naam Unión Juvenil Cruceñista. Terwijl Camacho en zijn extreemrechtse maten als de drijvende kracht achter de staatsgreep dienden, wachtten hun politieke bondgenoten om de vruchten te plukken.

De presidentskandidaat die Bolivia's oppositie in het veld bracht voor de verkiezingen van oktober, Carlos Mesa, was een 'pro-zakelijke' privatiserder met uitgebreide banden met Washington. Amerikaanse overheidsberichten gepubliceerd door Wikileaks onthullen dat hij regelmatig correspondeerde met Amerikaanse functionarissen over hun inspanningen om Morales te destabiliseren. Mesa staat momenteel op de lijst van deskundigen bij 'Inter-American Dialogue', een in Washington gevestigde denktank die wordt gefinancierd door USAID (een *soft power*-tak van de Amerikaanse regering), diverse olie-reuzen en een groot aantal multinationals die actief zijn in Latijns-Amerika.

Evo Morales, een voormalige boer die opklom in sociale bewegingen voordat hij de leider werd van de machtige politieke volkspartij Beweging naar het socialisme (MAS), was de eerste inheemse leider van Bolivia. Hij was razend populair in de aanzienlijke inheemse en agrarische gemeenschappen van het land en won in een tijdspanne van 13 jaar talrijke verkiezingen en democratische referenda, vaak met aardverschuivingen.

Op 20 oktober won Morales de hervverkiezing met een verschil van meer dan 600 duizend stemmen, waardoor hij net boven de marge van

10 procent uitkwam die nodig was om presidentieel oppositiekandidaat Mesa in de eerste ronde te verslaan. Experts die een statistische analyse hebben gemaakt van de openbaar beschikbare stemgegevens in Bolivia, hebben geen aanwijzingen gevonden voor onregelmatigheden of fraude. Maar de oppositie beweerde anders en ging wekenlang de straat om te protesteren en te rellen. De gebeurtenissen die het ontslag van Morales bespoedigden, waren ontegenzeggelijk gewelddadig. Rechtse oppositiebendes vielen talrijke gekozen politici van de regerende linkse MAS-partij aan. Ze plunderden vervolgens het huis van president Morales, terwijl ze de huizen van verschillende andere topfunctionarissen in brand staken. De familieleden van sommige politici werden ontvoerd en gegijzeld totdat ze ontslag namen. Na het gedwongen vertrek van Morales arresteerden coupleiders de voorzitter en vicevoorzitter van het overheidsverkiezingsorgaan en dwongen ze de andere functionarissen van het orgaan om ontslag te nemen. Camacho's volgelingen gingen over tot het in brand steken van Wiphala-vlaggen die symbool stonden voor de inheemse bevolking van het land en de plurinationale visie van Morales.

De Organisatie van Amerikaanse Staten, een pro-Amerikaanse organisatie, hielp de Boliviaanse staatsgreep tot stand te brengen. Zij riep op tot nieuwe verkiezingen en beweerde dat er bij de stemming op 20 oktober talloze onregelmatigheden hadden plaatsgevonden zonder enig bewijs aan te voeren. Vervolgens zweeg de OAS toen Morales door zijn leger werd omvergeworpen, en de functionarissen van zijn partij werden aangevallen en met geweld werden gedwongen ontslag te nemen.

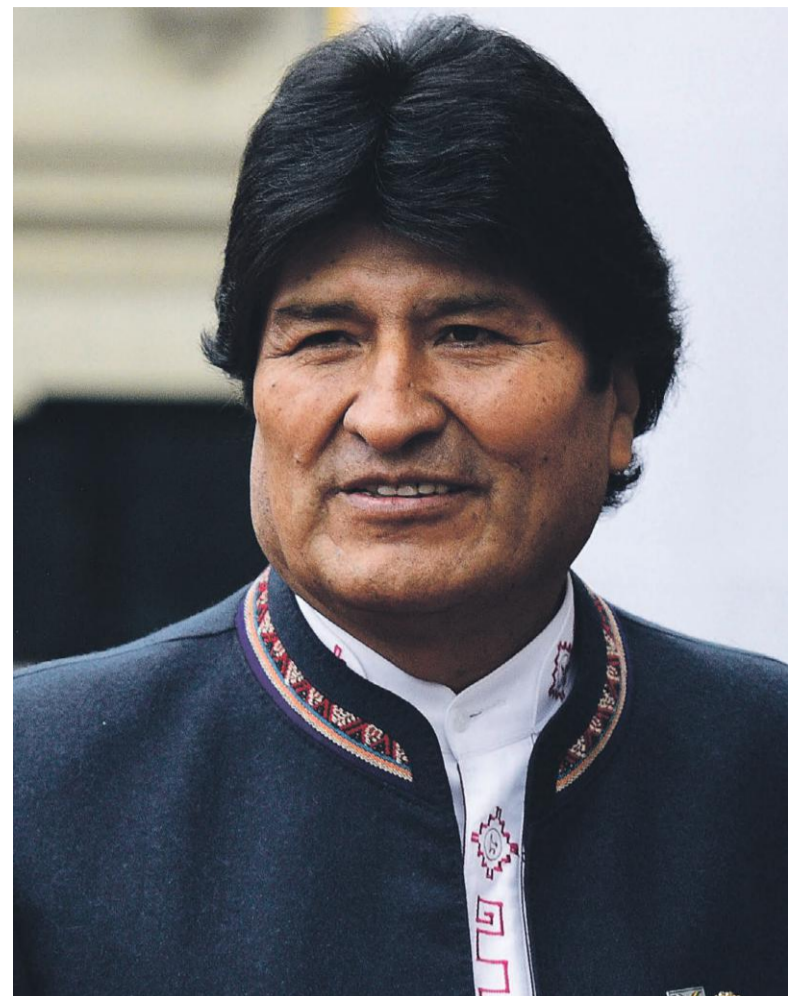
UJC paramilitie Franco-achtig fascistisch

Luis Fernando Camacho werd opgeleid door de Unión Juvenil Cruceñista, ofwel Jeugdunie van Santa Cruz (UJC), een fascistische paramilitaire organisatie die in verband wordt gebracht met moordcomplotten tegen Morales.

De UJC is het Boliviaanse equivalent van [Franco's, red.] Falange in Spanje, de hindoeïstische suprematistische RSS van India en het neonaazistische Azovbataljon in Oekraïne. En zijn leden staan erom bekend dat ze een nazi-achtige groet brengen. Zelfs de Amerikaanse ambassade in Bolivia heeft UJC-leden beschreven als 'racistisch' en 'militant', waarbij ze opmerkte dat de leden 'vaak pro-MAS/regeringsgezinde mensen en instellingen hebben aangevallen.'

Hij [Camacho] verliet de organisatie twee jaar later om het zakenimperium van zijn familie op te bouwen en zich te laten gelden in de gelederen van het 'Comité pro Santa Cruz'. Het was in die organisatie dat hij onder de vleugels werd genomen van een van de machtigste figuren van de separatistische beweging, een Boliviaans-Kroatische oligarch genaamd Branko Marinković.

In 2013 berichtte journalist Matt Kennard dat de Amerikaanse regering

nauw samenwerkt met het pro-Santa Cruz-comité om het uiteenvallen van Bolivia aan te moedigen en Morales te ondermijnen.

Aanslag toont link Bolivia en internationale fascistien

In april 2009 heeft een speciale eenheid van de Boliviaanse veiligheidsdiensten een luxe hotelkamer binnengevallen en drie mannen neergemaaid die betrokken zouden zijn bij een complot om Evo Morales te vermoorden. Twee anderen bleven op vrije voeten. Vier van de vermeende samenzweerders hadden Hongaarse of Kroatische wortels en banden met de rechtse politiek in Oost-Europa. De aanvoerder van de groep zou een voormalige linkse journalist zijn geweest, Eduardo Rosza-Flores, die het fascisme had omarmd en behoorde tot Opus Dei, de traditionalistische katholieke cultus die onder de dictatuur van Spanjes Francisco Franco is ontstaan. Feit is dat de codenaam die door Rosza-Flores voor het moordcomplot werd aangenomen 'Franco' was, naar de wijlen generalissimo.

Publicatie van e-mails tussen de aanvoerder en Istvan Belovai, een voormalige Hongaarse militaire inlichtingenofficier die als dubbelagent voor de CIA diende, bevestigde het idee dat Washington een rol speelde in de operatie. Marinković werd vervolgens aangeklaagd voor het verstrekken van 200 duizend dollar aan de samenzweerders.

Zoals journalist Matt Kennard berichtte, was er nog een andere rode draad die het complot met de VS verbond: de vermeende deelname van een ngo-leider genaamd Hugo Achá Melgar. 'Rosza kwam hier niet alleen; ze brachten hem,' vertelde de hoofdonderzoeker van de Boliviaanse regering aan Kennard. 'Hugo Achá Melgar bracht hem.'

HRF destabiliseert Bolivia

Achá was niet alleen maar het hoofd van een doorsnee ngo. Hij had de Boliviaanse dochteronderneming van de Human Rights Foundation (HRF) opgericht, een internationale rechtse organisatie die bekendstaat om het organiseren van een 'revolutieschool' voor activisten die streven naar regimewisselingen in staten die

het doelwit zijn van de Amerikaanse regering.

Zoals Wyatt Reed schreef voor *The Grayzone*, hielp Jhanisse Vaca Daza, een Freedom Fellow [soort ambassadeur, red.] van HRF, de eerste fase van de staatsgreep op gang te brengen. Ze gaf Morales de schuld van de branden in het Amazonegebied die delen van Bolivia in augustus hebben verteerd, en mobiliseerde internationale protesten tegen hem. Via haar ngo Ríos de Pie hielp ze de #SOS-Bolivia-hashtag te lanceren, die het signaal gaf voor de aanstaande door het buitenland gesteunde regime-wisseloperatie. Fernando Camacho bleef achter de schermen lobbyen bij de rechtse regeringen in de regio om de komende staatsgreep te zegenen.

De klus klaren

Toen Carlos Mesa in oktober de landelijke protesten in gang zette door de regering van Evo Morales te beschuldigen van verkiezingsfraude, kwam de rechtse belhamel uit de schaduw tevoorschijn die door zijn volgelingen 'Macho Camacho' wordt genoemd. Achter hem stonden de hardcore separatistische stoottroepen die hij in Santa Cruz leidde. Mesa verdween in de duisternis, toen Camacho opdook als het authentieke gezicht van de staatsgreep en zijn krachten bundelde met de compromisloze retoriek en fascistische symboliek die de paramilitaire Unión Juvenil Cruceñista kenmerkte.

Toen hij de overwinning op Morales uitriep [2 dagen later op 12 november verscheen Jeanine Áñez als zelfverklaarde waarnemend president ten tonele, red.], spoorde Camacho zijn volgelingen aan om 'de klus te klaren, de verkiezingen op gang te brengen, de overheidsmisdadigers te gaan veroordelen en hen in de gevangenis te gooien.'

In Washington bracht de Trump-regering intussen, om de staatsgreep in Bolivia te vieren, een officiële verklaring uit dat 'Morales' vertrek de democratie mogelijk maakt.' ◀

Oorspronkelijk gepubliceerd op nieuwssite *The Grayzone* op 11 november 2019. Vertaald en ingekort door de redactie. Meer over Bolivia op: openbaararchief.nl/caribic

Oud-VN-ambtenaar: Morales heeft eerlijk gewonnen (vervolg van p.1)

Wat is uw mening over de CEPR en MIT-studies die aantonen dat het analytisch rapport van OAS over de Boliviaanse verkiezingen van oktober ernstig tekortschoot en Evo Morales de verkiezingen eerlijk heeft gewonnen?

De Zayas: *The Washington Post* rapporteerde over de opmerkelijke bevindingen van de CEPR- en MIT-studies. Dergelijke onthullingen hadden politieke gevolgen moeten hebben, namelijk de erkenning dat Morales de verkiezingen had gewonnen. Het internationaal recht vereist een terugkeer naar de vroegere situatie, dat wil zeggen terugkeer van Morales als de legitieme president van Bolivia.

We leven niet alleen in een wereld van 'nepnieuws', maar ook in een wereld van 'echt nieuws zonder

gevolgen.'

Dit zou bijvoorbeeld het ontslag van secretaris-generaal van de OAS Luis Almagro hebben moeten betekend. Maar we lezen niet op de pagina's van *The New York Times* of *The Washington Post* dat er gevolgen zouden moeten zijn verbonden aan de illegale staatsgreep. Er is een zekere medeplichtigheid van de media en van veel regeringen die de staatsgreep in wezen toejuichten. ◀

Voor de rest van het artikel en oorspronkelijk gepubliceerde tekst in het Engels zie de nieuwssite *Sputnik* op 15 maart 2020, met de disclaimer dat standpunten en meningen die in dit artikel wordt verkondigd, niet noodzakelijkerwijs die van *Sputnik* zijn.

BOLIVIA

Coupclubcampagne om Evo Morales de Amazonebranden toe te schrijven

Wyatt Reed

Terwijl Brazilië's Bolsonaro de landeigenaren van de elite toestaat het Amazonegebied in brand te steken, proberen professionele agenten voor regimewisselingen zoals Jhanisse V. Daza de schuld voor de branden te verleggen naar de linkse regering van Bolivia, wiens president Evo Morales in oktober [2019, red.] verkiezingen tegemoet kan zien.

Oorspronkelijk was het voldoende om de Bolivianen ervan te beschuldigen dat ze niet snel genoeg reageerden, maar de regimewisselmachine is aan het versnellen en komt met de absurde bewering dat Bolivia het grootste deel van de verantwoordelijkheid voor de branden in het Amazonegebied draagt.

De campagne is georkestreerd door Jhanisse Vaca Daza, een anti-Morales-agent die in een recent BBC-rapport slechts als een 'milieuactivist' wordt geïdentificeerd en met de vinger naar de Boliviaanse president wijst voor de branden. Bij nadere beschouwing van Daza's werk blijkt echter dat zij de speerpunt is van een netwerk van westerse organisaties, die leiders van regimewisseloperaties hebben getraind en geadviseerd van Venezuela tot Oost-Europa, alsook bij de aanhoudende anti-Chinaprotesten in Hongkong.

#SOSBolivia

Jhanisse V. Daza's beschimping van Bolivia's sociaaldemocratische regering-Evo Morales die ze regelmatig karikatureert als een 'autoritair regime', kan nauwelijks grover zijn. Op haar socialemediaprofielen heeft ze *memes* [internetberichten die massaal worden verspreid, red.] gedeeld die de democratisch gekozen president uitbeelden als 'dictator' met matrozenpet op en een Hitlersnor met de tekst 'nee'.

Toen de Amazonebranden uitbraken, veranderde haar strategie echter. Met behulp van de *hashtag* [heksesymbool dat het onderwerp aanduidt van een internetbericht, red.] #SOS-Bolivia hebben Daza en haar bondgenoten zich ingezet om ervoor te zorgen dat de milieucrisis optimaal werd benut - ondanks berichten van de Boliviaanse regering dat meer dan 85 procent van de branden was geblust binnen ongeveer acht dagen na aanvang van blussen.

Een rapport van NASA waarin erop wordt gewezen dat de branden zich in Brazilië hebben geconcentreerd, en een ander rapport waarin wordt uitgelegd dat het zwaarst getroffen gebied van Bolivia, Chiquitania, niet eens in het Amazonegebied ligt, waren blijkaar ook van weinig belang voor de mensen die achter de hashtagcampagne zitten.

Voorstanders van regimewisseling in Bolivia, variërend van uitgesproken libertairen tot zelfverklaarde linksen, putten uit hetzelfde draaiboek dat ze al decennialang inzetten tegen Venezuela, Nicaragua en Cuba. Het zijn herbruikbare technieken die economische, fysieke en op media gebaseerde oorlogvoering hanteren om anti-imperialistische regerin-

gen telkens weer te ondermijnen en onwettig te verklaren.

De SOS-hashtag werd de afgelopen jaren onder de Latijns-Amerikaanse elite populair gemaakt als een manier om de aandacht te vestigen op de vermeende 'dictaturen', die zij onder een democratisch gekozen socialistisch bestuur moeten verduren. Ze hebben de slogan gebruikt in verschillende gewelddadige opstanden van de hogere klassen - vooral in de Venezolaanse barricadeprotesten van 2014 en 2017, en die van Nicaragua in 2018.

De kern van de socialemediacampagne #SOSBolivia is een weinig bekende ngo [niet-gouvernementele organisatie, red.] genaamd Ríos de Pie, oftewel Staande Rivieren. De groep werd iets meer dan een jaar geleden opgericht door Jhanisse V. Daza, een zelfbenoemde 'mensenrechtenactivist'.

Hoewel de hashtag al ongeveer een week online rondging, werd hij pas veelvuldig gedeeld nadat Daza's organisatie begon met het publiceren van glanzende infografieken waarin de Boliviaanse regering werd beschuldigd van de verspreiding van de branden. Hun reclamemateriaal, tweets en publiciteitsstunts waren bedoeld om de Boliviaanse regering te dwingen in te stemmen met 'internationale hulp'. En toen de regering-Morales de symbolische hulp van westerse staten accepteerde, was er weinig bewijs dat ze dit deed vanwege een onlinecampagne met publieke druk. Dat weerhield Daza er niet van de eer op te strijken tijdens een rally: 'Weet je waarom [de hulp] is aangekomen? Omdat burgers die geen autoriteiten zijn, burgers die - sommigen van ons zijn *influencers* [personen die anderen beïnvloeden via sociale media, red.] we organiseerden, zetten onder druk en de hulp arriveerde', verkondigde ze.

Het andere grote doel van Daza en haar bondgenoten is om in het buitenland verontwaardiging te zaaien, vooral onder linksen in het noorden van de wereld, en om klimaatactivisten te mobiliseren tegen Bolivia.

En sommige voormalige koloniale Europese mogendheden houden van wat ze horen. Toen Jhanisse Vaca Daza in februari een toespraak hield

#SOSBolivia werd de afgelopen jaren onder de Latijns-Amerikaanse elite populair gemaakt om de aandacht te vestigen op de vermeende dictaturen

voor [sprekersorganisatie, red.] TEDx, waarin een 'strategische geweldloze strijd' werd geschetst om Morales omver te werpen, werd haar evenement gesponsord door de Spaanse ambassade in Bolivia. Spanje heeft het land van het hedendaagse Bolivia honderden jaren lang gekolonialiseerd en blijft de socialistische regering van het land vandaag ondermijnen.

Harvard's staatsgreepkoters

Volgens haar openbaar beschikbare Facebookprofiel heeft Daza een Boliviaans paspoort en vermeldt ze dat haar geboortestad 's lands hoofdstad Sucre is. Ze heeft echter een aanzienlijk deel van haar opleiding en professionele carrière in de Verenigde Staten doorlopen.

Daza studeerde aan de elite Harvard Kennedy School en nam deel aan het programma 'Toonaangevende niet-gewelddadige bewegingen voor sociale vooruitgang'.

De Kennedy School is een toevluchtsoord geworden voor uitlandig regimewissel-kader, sinds de progressieve golf over Latijns-Amerika raasde. Onder de alumni en faculteitsmedewerkers van de school bevinden zich prominenten van de staatsgreepregering die de VS onlangs heeft willen installeren in Venezuela: Ricardo Hausmann, Leopoldo López, José Ignacio Hernández en Carlos Vecchio. Deze personen hebben

sindsdien het voortouw genomen in het streven naar het opnieuw privatiseren van de olievelden van Venezuela, in de hoop hun eigen persoonlijke financiële belangen veilig te stellen, door te helpen de olierijkdom van Venezuela over te dragen aan de Amerikaanse energiesector.

[Thor] Halvorssen, de zoon van een Venezolaanse oligarch, is een voormalig libertair activist op de universiteit, die de mensenrechtenindustrie is binnengekomen met hulp van rechtse miljardairs als Peter Thiel, conservatieve stichtingen en internationale ngo's als Amnesty International.

Zijn Human Rights Foundation (HRF) wordt in de media aangeduid als het 'Davos [prestigieus conferentieoord, red.] voor dissidenten' en fungeert als trainingsnetwerk voor verbannen activisten die de regeringen ten val willen brengen van staten die het doelwit zijn van Washington.

'Geweldloze actie ... als massavernietigingswapen'

In mei van dit jaar [2019, red.] begon HRF met het verstrekken van Freedom Fellowships [een studiefonds, red.] aan tien 'antiautoritaire' activisten in landen die de NAVO-regeringen proberen te destabiliseren, waaronder Venezuela, Nicaragua, Rusland en Hongkong.

Jhanisse V. Daza werd door HRF aangesteld als manager van de Freedom Fellowships. Op de stichtingswebsite verklaart ze: 'Dankzij de Freedom Fellowship [ben ik] medeoprichter van een beweging in Bolivia genaamd Ríos de Pie. Het is al een van de leidende geweldloze verzetbewegingen tegen het autoritaire regime-Evo Morales aan het worden.'

In 2014 nam de BBC deel aan trainingssessies onder toezicht van Halvorssen's HRF op het Oslo Freedom Forum [jaarlijkse mensenrechtenbijeenkomst, red.]. In de kelder van een luxehotel in Oslo, beschreef correspondent Laura Kuenssberg hoe ze getuige was van 'een revolutieschool' waar activisten, waaronder door de VS gefinancierde leiders van het Wereldcongres van Oeigoeren en frontlinie-activisten van de Occupy Central-protesten in Hongkong,

leerden 'hoe je succesvol kunt zijn en een regering voorgoed ten val kunt brengen.'

BBC's Kuenssberg berichtte: 'Er is ons verteld dat veel van de demonstranten in Hongkong al lang voordat ze de straat op gingen, waren getraind om geweldloze actie, zoals ze het omschrijven, als een massavernietigingswapen te gebruiken.'

Daza is sinds 2015 steevast betrokken bij het Oslo Freedom Forum. Op haar evenement in New York in 2018 sloot ze zich aan bij toonaangevende Venezolaanse regimewisselactivisten, waaronder Joanna Hausmann, de dochter van de economische topadviseur van de door de VS aangestelde coupleider Juan Guaidó's. Zij is ook een YouTube-persoonlijkheid die samenwerkte met *The New York Times* voor een anti-Chavista-propagandavideo die de eigen ethische code van het dagblad overtrad.

Banden met VS gesponsorde coup-clubs

Toen de Human Rights Foundation in 2019 aankondigde dat Daza een van haar Freedom Fellows was, merkte de organisatie op dat dit 'proefproject' werd gesponsord 'in samenwerking met CANVAS', oftewel het Centrum voor toegepaste geweldloze actie en strategieën. CANVAS was ook medesponsor van het onlineprogramma waaraan Daza op de Kennedy School van Harvard is afgestudeerd.

Zoals *The Grayzone* heeft gemeld, is CANVAS grotendeels gefinancierd door de National Endowment for Democracy, een onderdeel van de CIA dat fungeert als de belangrijkste tak van de Amerikaanse regering voor het bevorderen van regimewisselingen. Volgens interne emails van Stratfor, een inlichtingenfirma die bekendstaat als de 'schaduw-CIA', kan CANVAS 'ook CIA-financiering en -training hebben ontvangen tijdens de anti-Milošević-strijd van 1999/2000'.

Plotseling is het 'echte werk' van professionele regimewisselaars zoals HRF en CANVAS geconcentreerd op Bolivia, een progressieve Latijns-Amerikaanse regering die de toorn van Washington, zoals Venezuela, Nicaragua of Cuba, nog niet onder ogen heeft gezien [toen dit artikel werd geschreven, red.].

En Daza is een directe bondgenoot van CANVAS-oprichter Srdja Popović, de voormalige leider van de door het Westen gesteunde Servische regimewisselgroep Otpor. Hij heeft haar op zijn Twitterprofiel gepromoot en heeft Bolivia beschuldigd vanwege 'slecht bestuur' en de 'natuurrampen'. ◀

Oorspronkelijk gepubliceerd op de Amerikaanse nieuwssite *The Grayzone* op 29 augustus 2019.

Jhanisse V. Daza (midden) en Srdja Popović (rechts). Deze foto die Daza op 28 mei 2018 plaatste op haar socialemediaprofielen zorgde voor ophef. Met haar commentaar: 'Ik ben nu in de hemel', openbaarde ze haar innige relatie met de omstreden Popović.

VENEZUELA

Hoe het VS-laboratorium voor staatsgrepen de Venezolaanse coupleider Gaidó schiep

De creatie van Juan Guaidó

Dan Cohen en Max Blumenthal

Juan Guaidó is het product van een decennialang project dat onder toezicht staat van instructeurs voor regimewisselingen van de Washingtonse elite. Terwijl hij zich voordoet als een kampioen van de democratie, heeft hij jarenlang het voortouw genomen in een gewelddadige campagne van destabilisatie.

Minder dan een op de vijf Venezolanen had voor de noodlottige dag van 22 januari [2019, de dag van de staatsgreep, *red.*] gehoord van Juan Guaidó. Slechts enkele maanden geleden was de 35-jarige een duister personage in een politiek marginale extreemrechtse groep die nauw verbonden was met gruwelijk straatgeweld. Maar na één telefoontje van Amerikaans vicepresident Mike Pence, roept Guaidó zichzelf uit tot president van Venezuela. Gezalfd door Washington als leider van zijn land, wordt een tot dan toe onbekende politieke onderkruiper op het internationale toneel geworpen als de door de VS gekozen leider van de natie met 's werelds grootste oliereserves.

Voortbordurend op de consensus van Washington, prijst de hoofdredactie van *New York Times* Guaidó als een 'geloofwaardige rivaal' van Maduro met een 'verfrissende stijl en visie om het land vooruit te helpen'. De hoofdredactie van *Bloomberg News* juicht hem toe voor zijn streven naar 'herstel van de democratie' en *Wall Street Journal* roept hem uit tot 'een nieuwe democratische leider'. Ondertussen erkennen Canada, vele Europese landen, Israël en het blok van rechtse Latijns-Amerikaanse regeringen bekend als Limagroep, Guaidó als rechtmatig leider van Venezuela.

Hoewel Guaidó vanuit het niets lijkt te zijn ontstaan, is hij in feite het product van meer dan een decennium ijverige grooming [het opbouwen van een relatie met onfrisse bedoelingen, *red.*] in 'fabrieken' voor regimewisselingen van de Amerikaanse overheidselite. Samen met een groep rechtse studentenactivisten werd Guaidó gekweekt om de socialistisch georiënteerde regering van Venezuela te ondermijnen, het land te destabiliseren en op een dag de macht te grijpen. Hoewel hij een ondergeschikte figuur was in de Venezolaanse politiek, had hij jarenlang stiltes zijn kwaliteiten gedemonstreerd in de machtshallen van Washington.

'Juan Guaidó is een personage die voor deze gelegenheid is gecreëerd', zegt Marco Teruggi, een Argentijns socioloog en vooraanstaand kroniekschrijver van de Venezolaanse politiek, aan *The Grayzone*. Diego Sequera, Venezolaans journalist en schrijver voor onderzoekscentrum 'Mision Verdad', is het ermee eens. 'Guaidó is buiten Venezuela populairder dan binnen, vooral in de elitekringen van de Ivy League [acht Amerikaanse topuniversiteiten, *red.*] en Washington', merkt Sequera op voor *The Grayzone*.

Terwijl Guaidó vandaag de dag wordt verkocht als het gezicht van het democratisch herstel, bracht hij zijn carrière door in de gewelddadigste factie van de radicaalste oppositie-

partij van Venezuela en positioneerde hij zich in de voorste gelederen van de ene destabilisatiecampagne na de andere.

'Deze radicale leiders halen niet meer dan 20 procent in opiniepeilingen', schrijft Luis Vicente León, de belangrijkste opiniepeiler van Venezuela.

Doelwit: 'trojka van tirannie'

Sinds de verkiezing van Hugo Chávez in 1998 hebben de Verenigde Staten gevochten om de controle te herstellen over Venezuela en zijn enorme oliereserves.

Tijdens de regeringen van de Amerikaanse presidenten George W. Bush en Barack Obama heeft Chávez talrijke moordaanslagen overleefd, voordat hij in 2013 aan kanker bezweek. De Trump-regering heeft Venezuela onmiddellijk bovenaan Washingtons lijst van regimewisseldoelwitten geplaatst, en het land gebrandmerkt als leider van een 'trojka van tirannie'. Vorig jaar probeerde Trumps nationale veiligheidsteam legerofficieren te rekruteren teneinde een militaire junta op te richten, maar die poging faalde.

Volgens de Venezolaanse regering was de VS ook betrokken bij een complot, met codenaam 'Operatie grondwet' om Maduro in het presidentieel paleis van Miraflores te arresteren; en bij een ander, 'Operatie Armageddon' genaamd, om hem te vermoorden tijdens een militaire parade in juli

2017. Iets meer dan een jaar later probeerden verbannen oppositieleiders Maduro te vermoorden met dronebommen tijdens een militaire parade in Caracas.

Opleiding van 'exporteer-een-revolutie'-groep die zaden zaaide voor méérdere kleuren-revoluties

Op 5 oktober 2005, met de populariteit van Chávez op een hoogtepunt als zijn regering ingrijpende socialistische programma's voorbereidt, arriveerden vijf Venezolaanse 'studentenleiders' in Belgrado, Servië, om te beginnen te trainen voor een opstand.

De studenten waren uit Venezuela aangekomen met dank aan het 'Center for Applied Non-Violent Action and Strategies' (CANVAS). Deze groep wordt grotendeels gefinancierd door de 'National Endowment for Democracy', een onderdeel van de CIA dat fungeert als de belangrijkste tak van de Amerikaanse regering voor het bevorderen van regimewisselingen.

CANVAS is een spin-off van Otpor, een Servische protestgroep die in 1998 door Srdja Popović is opgericht aan de Universiteit van Belgrado. Otpor, dat 'verzet' betekent in het Servisch, was de studentengroep die internationale bekendheid verwierf - en promotie op Hollywoodniveau - door het mobiliseren van de protesten die uiteindelijk Slobodan Milošević ten val brachten.

Deze kleine cel van regimewisselingsspecialisten opereerde volgens de theorieën van wijlen Gene Sharp, de zogenaamde 'Clausewitz van de geweldloze strijd'. Sharp had met een voormalig analist van de Defense Intelligence Agency, kolonel Robert Helvey, gesleuteld aan een strategische blauwdruk die protesten als een vorm van hybride oorlogsvoering bewapende, gericht op staten die zich verzetten tegen de eenzijdige overheersing van Washington.

Otpor werd gesteund door de National Endowment for Democracy, USAID en het Albert Einstein-instituut van Gene Sharp. Sinisa Sikman, een van de belangrijkste trainers van Otpor, zei ooit dat de groep zelfs rechtstreekse CIA-financiering ontving.

Een gelekte email van een Stratfor-medewerker wijst uit: Nadat ze Milošević machteloos hadden gemaakt, 'werden de kinderen die Otpor runden volwassen, deden ze pakken aan en ontworpen ze CANVAS of met andere woorden een "exporteer-een-revolutie"-groep die de zaden zaaide voor méérdere kleurenrevoluties. Ze zijn nog steeds verknocht aan Amerikaanse financiering en gaan in feite de hele wereld rond om te proberen dictators en autocratische regeringen ten val te brengen (die de VS niet leuk vinden).'

Stratfor onthulde dat CANVAS 'zijn aandacht richtte op Venezuela' in 2005, na het trainen van oppositiebewegingen die pro-NAVO-regimewisselingen in heel Oost-Europa leidden.

Tijdens het monitoren van het CANVAS-trainingsprogramma schetste Stratfor zijn opstandelingenagenda in opvallend botte taal: 'Succes is geenszins gegarandeerd, en de studentenbewegingen staan pas aan het begin van wat een jarenlange inspanning zou kunnen zijn om een revolutie in Venezuela te ontketenen, maar de trainers zelf zijn de mensen die hun tanden hebben gezet in de "Slager van de Balkan" [Milošević, *red.*]. Ze hebben waanzinnige vaardigheden. Als je ziet dat studenten aan vijf Venezolaanse universiteiten tegelijkertijd demonstraties houden, weet je dat de training voorbij is en het echte werk is begonnen.'

Geboorte van 'Generatie 2007'-kader voor regimewissel

Het echte werk begon twee jaar later, in 2007, toen Guaidó afstudeerde aan de katholieke universiteit Andrés Bello in Caracas. Hij verhuisde naar Washington DC om zich in te schrijven voor het 'Bestuur en politiek management'-programma van de George Washington-universiteit, dat onder voogdij staat van de Venezolaanse econoom Luis Enrique Berrizbeitia, een van de beste Latijns-Amerikaanse neoliberale economen. [Datzelfde jaar] is een gespecialiseerd kader van een door de VS gesteunde klasse van regimewisselactivisten in het leven geroepen. Zij noemden zichzelf 'Generatie 2007'.

Doordrenkt met geld van liberale oligarchen en een uitrusting van *soft power* [politieke macht zonder gebruik te maken van militaire bedreigingen, *red.*] van de Amerikaanse overheid, nam het radicale Venezolaanse kader de Otpor-tactiek mee naar de straat.

Dat jaar heeft Guaidó zich op een andere manier aan het publiek getoond door een politieke partij op te richten om de anti-Chávez-energie vast te leggen, die zijn Generatie 2007 had gecultiveerd.

Genaamd 'Voluntad Popular' [Nederlands: Populaire wilskracht, *red.*] werd het geleid door Leopoldo López, een in Princeton opgeleide rechtse belhamel die nauw betrokken was bij programma's van National Endowment for Democracy en verkozen werd tot burgemeester van een wijk in Caracas die een van de rijkste van het land was. López was een boegbeeld van de Venezolaanse aristocratie.

Hoewel de belangen van López netjes in overeenstemming waren met die van Washington, benadrukten de door Wikileaks gepubliceerde diplomatieke kabelberichten van de VS de fanatieke tendensen die uiteindelijk zouden leiden tot marginalisering van Voluntad Popular. Een kabelbericht identificeert López als een 'tweedracht zaaierende figuur binnen de oppositie ... vaak beschreven als arrogant, wraakzuchtig en machtswellustig.' Anderen benadrukten zijn obsessie met straatconfrontaties en

'Cynisch plan om dolk door het hart van de Bolivariaanse Revolutie te jagen'

zijn 'compromisloze aanpak' als een bron van spanning met ander e oppositieleiders die prioriteit gaven aan eenheid en deelname aan de democratische instellingen van het land.

Tegen 2010 gingen Voluntad Popular en zijn buitenlandse sponsors de ergste droogte exploiteren die Venezuela in decennia heeft geteisterd. Enorme elektriciteitstekorten hadden het land getroffen door het tekort aan water, dat nodig was om waterkrachtcentrales van stroom te voorzien. Een wereldwijde economische recessie en dalende oliepijzen hadden de crisis verergerd, waardoor de publieke onvrede werd aangewakkerd.

Stratfor en CANVAS - belangrijke adviseurs van Guaidó en zijn anti-regeringskader - bedachten een schokkend cynisch plan om een dolk door het hart van de Bolivariaanse Revolutie [vorm van socialisme gepropageerd door Chávez, *red.*] te jagen. Het plan was gebaseerd op ineenstorting van 70 procent van 's lands elektriciteitstelsysteem, en dat al in april 2010.

'Dit zou het keerpunt kunnen zijn, want er is weinig dat Chávez kan doen om de armen te beschermen tegen dat systeemfalen,' verklaart de interne memo van Stratfor. 'Dit zou waarschijnlijk de impact kunnen hebben van het zaaien van publieke onrust op een manier die geen enkele oppositiegroep ooit zou kunnen hopen te genereren. Op dat moment zou een oppositiegroep het beste gediend

VENEZUELA

zijn om te profiteren van de situatie en deze te laten bewegen tegen Chávez en in de richting van zijn eigen behoeften.'

Tegen die tijd ontving de Venezolaanse oppositie maar liefst 40 tot 50 miljoen dollar per jaar van Amerikaanse overheidsorganisaties zoals USAID en National Endowment for Democracy, volgens een rapport van de Spaanse denktank FRIDE. Het had ook een enorme rijkdom die kon worden geput uit zijn eigen bankrekeningen, die meestal buiten het land te vinden waren.

Naar gewelddadige ontzetting

Volgens emails die in november 2010 door Venezolaanse veiligheidsdiensten zijn verkregen en die door voormalig justitieminister Miguel Rodríguez Torres zijn gepresenteerd, hebben Guaidó, Goicoechea en verschillende andere studentenactivisten een geheime vijfdaagse training bijgewoond in een hotel genaamd 'Fiesta Mexicana' in Mexico-Stad. De sessies werden geleid door Otpor, de in Belgrado gevestigde regimewisseltrainers die worden gesteund door de Amerikaanse overheid.

In de emails staat dat Guaidó en zijn mede-activisten een plan hadden bedacht om president Hugo Chávez af te zetten door chaos te scheppen middels aanhoudende geweldplegingen op straat.

In mei 2014 heeft Caracas documenten vrijgegeven waarin een moordcomplot tegen president Nicolás Maduro wordt uiteengezet. De lekken identificeren anti-Chávez-hardliner María Corina Machado – vandaag de dag de belangrijkste steunpilaar van [Amerikaans, red.] senator Marco Rubio – als leider van de operatie. Als oprichter van de door de National Endowment for Democracy gefinancierde groep Sumate, heeft Machado gefungeerd als de internationale contactpersoon voor de oppositie en heeft ze in 2005 een bezoek gebracht aan president George W. Bush.

'Ik denk dat het tijd is om de krachten te bundelen, de nodige telefoontjes te plegen en financiering te verkrijgen om Maduro te slopen en de rest zal uit elkaar vallen,' schrijft Machado in een email aan voormalig Venezolaans diplomaat Diego Arria in 2014.

In een andere email beweert Machado dat het gewelddadige complot de zegen had van Kevin Whitaker, de Amerikaanse ambassadeur in Colombia: 'Kevin Whitaker heeft zijn steun al herbevestigd en hij wees op de nieuwe stappen. We hebben een chequeboek dat dikker is dan dat van het regime, om de internationale veiligheidsring te doorbreken.'

Guaidó op de barricades

In februari hebben studentenbetogers die als stoottroepen voor de verbannen oligarchie optreden, gewelddadige barricades in het hele land opgeworpen, waarbij ze de door de oppositie gecontroleerde wijken in gewelddadige forten hebben veranderd, die bekend staan als *guarimbas*. Terwijl internationale media de onrust afschilderden als een spontaan protest tegen Maduro's ijzeren bewind, is er ruimschoots bewijs dat Voluntad Popular de show orkestreerde.

'Geen van de demonstranten aan de universiteiten droeg hun universiteits-T-shirts; ze droegen allemaal shirts van Voluntad Popular of [Venezolaanse centrumrechtse partij, red.] Primero Justicia,' zei een *guarimba*-deelnemer destijds. Op de vraag wie de leiders waren, zegt de *guarimba*-deelnemer: 'Nou, als ik helemaal eerlijk ben, zijn die kerels nu wetgevers.'

Staatssecretaris Michael Pompeo heeft op 6 februari 2020 een ontmoeting met de zelfverkleerde 'interim-president' van de Bolivarijse Republiek van Venezuela Juan Guaidó, op het ministerie van Buitenlandse zaken in Washington, D.C. FOTO VAN HET VS-MINISTERIE VAN BUITENLANDSE ZAKEN DOOR RON PRZYSUCHA.

Rond 43 personen werden gedood tijdens de *guarimbas* van 2014. Drie jaar later barstten ze opnieuw los en veroorzaakten ze de massale vernietiging van openbare infrastructuur, de moord op overheidsaanhangers en de dood van 126 mensen, onder wie veel Chávezista's [aanhangers van Chávez, red.]. In enkele gevallen werden regeringsaanhangers levend verbrand door gewapende bendes.

Guaidó was rechtstreeks betrokken bij de *guarimbas* van 2014. Sterker nog, hij tweette een video waarin hij zich liet zien met een helm en een gasmasker op, omringd door gemaskeerde en gewapende eenheden die een snelweg hadden afgesloten en in een gewelddadige botsing met de politie verwickeld waren.

In een televisieoptreden in 2016 heeft Guaidó de sterfgevallen als gevolg van *guayas* – een *guarimba*-tactiek waarbij staaldraad over een weg wordt gespannen om motorrijders te verwonden of te doden – afgedaan als een 'mythe'. Zijn opmerkingen vergoelijken een dodelijke tactiek die ongewapende burgers zoals Santiago Pedroza heeft gedood en, naast vele anderen, een man genaamd Elvis Durán heeft onthoofd.

Deze hardvochtige veronachtzaming van het menselijk leven is in de ogen van een groot deel van het publiek, waaronder veel tegenstanders van Maduro, kenmerkend geworden voor zijn Voluntad Popular-partij.

Carlos Graffe, een ander Otpor-getraind Generatie 2007-lid dat Voluntad Popular leidde, werd gearresteerd in juli 2017. Volgens de politie was hij in het bezit van een tas gevuld met spijkers, C-4-explosieven [springstof voor de sloop van gebouwen, red.] en een ontsteker. Hij werd op 27 december 2017 vrijgelaten.

Leopoldo López, lange tijd leider van Voluntad Popular, staat vandaag onder huisarrest, beschuldigd van een sleutelrol in de dood van 13 mensen tijdens de *guarimbas* in 2014. Amnesty International prijst López als 'gewetensgevangene' en kapittelt zijn overplaatsing van gevangenis naar huis als 'niet goed genoeg'. Ondertussen hebben familieleden van *guarimba*-slachtoffers een petitie ingediend voor meer aanklachten tegen López. [Zijn huisarrest werd in april 2019 opgeheven, red.]

Yon Goicoechea, rolmodel van de gebroeders Koch [rijke Amerikaanse industriëlen, red.], werd in 2016 gear-

resteerd door de veiligheidsdiensten die stelden dat ze een kilo explosieven in zijn voertuig hadden gevonden. In een *New York Times*-opiniestuk, protesteert Goicoechea tegen de in zijn woorden 'verzonnen' aanklacht en beweert hij dat hij enkel en alleen was opgesloten voor zijn 'droom van een democratische samenleving, vrij van communisme'. Hij werd vrijgelaten in november 2017.

David Smolansky, ook lid van de oorspronkelijke, door Otpor opgeleide Generatie 2007, werd de jongste burgemeester van Venezuela toen hij in 2013 in de welvarende voorstad El Hatillo werd gekozen. Maar hij werd ontheven uit zijn positie en veroordeeld tot 15 maanden gevangenisstraf door het hooggerechtshof, nadat het hem schuldig achtte aan het aanwakkeren van de gewelddadige *guarimbas*.

Hij woont nu in Washington DC waar hij door de secretaris-generaal van de Organisatie van Amerikaanse Staten Luis Almagro is uitgekozen om de werkgroep inzake de Venezolaanse migranten- en vluchtelingen crisis te leiden.

Op 26 januari [2019, red.] had Smolansky wat hij omschreef als een 'hartelijke reünie' met Elliot Abrams, een veroordeelde Iran-Contra-misdadiger die door Trump werd geïnstalleerd als speciale VS-gezant voor Venezuela. Abrams is berucht vanwege het toezicht op het Amerikaanse heimelijke beleid van het bewapenen van rechtse doodsescaders tijdens de jaren tachtig in Nicaragua, El Salvador en Guatemala. Zijn leidende rol in de Venezolaanse staatsgreep heeft de vrees aangewakkerd dat er weer een

bloedige 'oorlog bij volmacht' [conflict waarbij een grootmacht een land een oorlog laat voeren en steunt, red.] op komst zou zijn.

Een marionet in hun spel

De ineenstorting van Voluntad Popular als gevolg van zijn gewelddadige destabilisatiecampagne heeft grote delen van het volk van zich vervreemd en een flink deel van de leiding doen belanden in ballingschap of hechtenis. Guaidó was een relatief onbelangrijke figuur gebleven nadat hij het grootste deel van zijn negenjarige carrière als plaatsvervangend afgevaardigde in de Nationale Assemblée [Venezolaans parlement, red.] had doorgebracht. Guaidó kwam uit een van de minst dichtbevolkte staten van Venezuela en behaalde tijdens de parlementsverkiezingen van 2015 de tweede plaats, waarbij hij met slechts 26 procent van de uitgebrachte stemmen zijn plaats in het parlement veiligstelde.

Guaidó staat bekend als voorzitter van de door de oppositie gedomineerde Nationale Assemblée, maar hij is nooit gekozen voor die functie. De vier oppositiepartijen die deel uitmaakten van de 'Mesa de la Unidad Democrática' [kiesverbond van oppositiepartijen, red.] van de Assemblée, hadden besloten een roulerend voorzitterschap in te stellen. Voluntad Popular was aan de beurt, maar de oprichter ervan, López, stond onder huisarrest. Ondertussen had zijn tweede man, Guevara, zijn toevlucht gezocht tot de Chileense ambassade. Een zekere Juan Andrés Mejía zou de volgende in de rij zijn geweest, maar om redenen die nu pas duidelijk zijn, werd Juan Guaidó verkozen.

President George W. Bush verwelkomt Maria Corina Machado, 31 mei 2005.

'Hij was het stuk dat we nodig hadden om onze strategie coherent en volledig te maken.' Amerikaans regeringsmedewerker over Guaidó.

In december 2018 is Guaidó de grens overgestoken en naar Washington, Colombia en Brazilië uitgeweken om het plan te coördineren voor massademonstraties tijdens de inhuldiging van president Maduro. De avond voor de beëdigingsceremonie van Maduro belde zowel vicepresident Mike Pence als Canadees minister van Buitenlandse Zaken Chrystia Freeland, Guaidó op om hun steun te bevestigen.

Een week later voegde senator Marco Rubio, senator Rick Scott en afgevaardigde Mario Diaz-Balart – allen wetgevers uit een regio van Florida met een rechtse Cubaanse ballinglobby – zich bij president Trump en vicepresident Pence in het Witte Huis. Op hun verzoek stemde Trump ermee in dat als Guaidó zich president zou uitroepen, hij hem zou steunen.

[Amerikaans, red.] minister van Buitenlandse Zaken Mike Pompeo had op 10 januari [2019, red.] een persoonlijke ontmoeting met Guaidó, volgens *Wall Street Journal*.

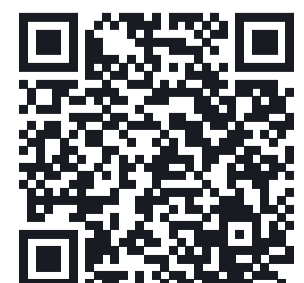
Guaidó was misschien een duistere figuur, maar zijn combinatie van radicalisme en opportunisme voldeed aan de behoeften van Washington. 'Dat interne stuk ontbrak,' zegt een Trump-regeringsmedewerker over Guaidó. 'Hij was het stuk dat we nodig hadden om onze strategie coherent en volledig te maken.'

'Voor het eerst,' ratelt [William] Brownfield, voormalig Amerikaans ambassadeur in Venezuela, tegen *New York Times*, 'heb je een oppositieleider die duidelijk maakt aan de militairen en wetshandhavers dat hij hen aan de kant van de beschermelingen en braveriken wil indelen.'

Guaidó's Voluntad Popular-partij vormde echter de stoottroepen van de *guarimbas* die de dood veroorzaakten van zowel politieagenten als gewone burgers. Hij had zelfs opgescheept over zijn eigen deelname aan de straatrellen.

Terwijl Guaidó wacht op directe hulp, blijft hij wat hij altijd is geweest – een lievelingsproject van cynische krachten van buitenaf. 'Het maakt niet uit of hij na al deze tegenslagen instort en verbrandt,' zegt Sequera over het boegbeeld van de staatsgreep. 'Voor de Amerikanen is hij vervangbaar.' ◀

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels op nieuwssite The Grayzone op 29 januari 2019. Vertaald en ingekort door de redactie. Lees verder over Venezuela op: openbaararchief.nl/caribic

VENEZUELA

Een staatshoofd van een ander land arresteren gaat zomaar niet

De jacht op Maduro

Ron Jacobs

De aanklachten van drugshandel en narcoterrorisme [het ontwrichten van de samenleving door terreurdaden van drugsbendes, red.] van Nicolas Maduro en andere Venezolaanse regeringsfunctionarissen, zijn een schijnvertoning. Het is een politiek gemotiveerde en hypocriete aanval op de gekozen regering van Venezuela. Het is duidelijk een ander front in de aanhoudende Amerikaanse laaghartige oorlog tegen de meerderheid van de Venezolanen. Het is cynisch omdat Venezuela's buurland Colombia juist het grootste deel van de afgelopen dertig jaar, zo niet langer, letterlijk is geregeerd door drugshandelaren.

In de kiem smoren

Deze aanklachten zijn puur politiek. De Verenigde Staten hebben lang geleden besloten dat ze alles in het werk zouden stellen om het succes van de Bolivariaanse revolutie [vorm van socialisme, red.] in de Latijns-Amerikaanse landen waar deze succesvol was, in de kiem te smoren. De staatsgreep van 2019 in Bolivia was het recentste onderdeel in die campagne. Vorige week werden de verkiezingen in dat land voor onbepaalde tijd uitgesteld. Dit betekent dat de fascistische elementen aan de macht zullen blijven zolang zij hun Amerikaanse meesters behagen en hun bondgenoten onder de rijken in Bolivia. [Inmiddels staan verkiezingen gepland op 18 oktober, red.] Wat Venezuela betreft, het bestrijdt momenteel het covid-19-virus te midden van toegenomen armoede en toegenomen voedseltekorten voor de armen, als gevolg van Amerikaanse sancties en de diefstal van Venezuela's oliewinsten. Tegelijkertijd probeert het af te weren dat zijn grondgebied, gesponsord door de VS, wordt aangevallen en dat diverse burgers, die met Amerikaanse inlichtingendiensten werken, pogen de komende verkiezingen te ondermijnen.

Illegale invasies

De kans op militair ingrijpen door de VS blijft groot. Deze aanklachten maken die mogelijkheid zelfs nog groter. In december 1989 vielen de Verenigde Staten Panama binnen onder het voorwendsel dat ze diens president Manuel Noriega arresteerde op basis van een drugsdossier. De werkelijke bedoeling van de invasie, waarbij duizenden Panamese doden en gewonden vielen, was om de aanstaande overdracht van het Panamakanaal van de VS naar Panama te voorkomen. Naast de evidente illegaliteit van de invasie zelf, is er de voornamere juridische vraag welk recht de VS heeft om een ambtenaar van een andere natie op dat grondgebied te arresteren en gevangen te nemen voor het schenden van Amerikaanse wetten. Het lijkt erop dat het opnemen van narcoterrorisme in de aanklacht gedeeltelijk is bedoeld om een mogelijke ontvoering van de heer Maduro of een andere van de aangeklaagden als legitiem te rechtvaardigen.

Vredesbeweging

In 1989, tijdens de invasie van Panama, spraken slechts weinig

President Nicolás Maduro van Venezuela. FOTO KREMLIN.RU, LICENTIE CC BY 4.0.

leden van de vredesbeweging zich uit. Dit was in een periode waarin ze vrij sterk was vergeleken met wat rest van de huidige vredesbeweging. Haar bezwaren waren vergelijkbaar met de kwalificaties van veel progressieven en linksen wier verzet tegen de Amerikaanse inmenging in Venezuela op zijn zachtst gezegd mild is. Dat stilzwijgen van de vredesbeweging in 1989 deed de hoop opleven van toenmalig president George H.W. Bush (die wegwam met het runnen van een cocaïne-voor-wapens-netwerk tijdens de door de VS gesponsorde Contra-oorlog in Nicaragua eerder in dat decennium) en maakte zeker deel uit van zijn denken toen hij minder dan een jaar later honderdduizenden Amerikaanse troepen naar het Midden-Oosten begon te sturen ter voorbereiding op de invasie van Irak op 16 januari 1991. Sindsdien heeft de VS in andere landen non-stop invasies en bezettingen uitgevoerd, en anderszins gedood en vernietigd.

Financiering met drugsgeld

Men kan bezwaar maken tegen mijn betoog dat de aanklachten slechts een voorwendsel zijn voor een mogelijke militaire actie tegen Venezuela. Ik wil u er echter aan herinneren dat de VS keer op keer heeft bewezen dat het niet alleen maar heel weinig reden nodig heeft om een andere natie aan te vallen die het als een bedreiging voor zijn hegemonie beschouwt. Washington heeft zelfs meer dan eens gelogen om dat te doen. Ik heb moeite te geloven dat deze aanklachten allesbehalve zo'n leugen zijn. Zelfs als de aanklagers

in deze zaak samenzwering zouden kunnen bewijzen – een aanklacht die speculatief en subjectief is zoals elke beschuldiging kan zijn – zou de cocaïne de Verenigde Staten nog steeds op dezelfde manier binnenkomen zoals decennialang het geval is geweest. Dit komt omdat het bij vervolging van drugshandel niet gaat om het beëindigen van drugshandel, maar om te controleren wie erin handelt en wie eraan verdient. Eerlijke drugsagenten weten dit en bevechten de drugshandel dagelijks. De rest van hen negeert het of pakt een deel van het drugsgeld voor zichzelf. Regeringen zijn niet veel anders. Sommige, zoals die van de Verenigde Staten, doen actief mee aan drugshandel, gebruiken de winst om illegale oorlogen te financieren, en ondermijnen legitieme regeringen waar ze een hekel aan hebben. De aanklachten van Maduro en een aantal van zijn medewerkers zijn slechts een ander hoofdstuk in dit decennialange verhaal. ◀

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels in *Counterpunch* op 30 maart 2020. Lees verder over Venezuela op: openbaararchief.nl/caribic

Oorlogsvoorbereidingen op Curaçao (vervolg van p.1)

De officiële reden, de bestrijding van drugstransporten, mist geloofwaardigheid. De vliegtuigen, schepen, para's en militairen passen meer in een uitgelekt plan uit 2018 van SOUTHCOM [de Latijns-Amerika-commandant van de VS-strijdkrachten, red.] voor een gewelddadige machtsovername, ofwel regimewisseloperatie. De inzet van militaire middelen roept in herinnering de invasie en overname van Panama in 1989, maar dan nu gericht op Venezuela.

De komst van verkenningsvliegtuigen die Venezuela's luchtruim, zeegebied en kuststrook controleren, en van tankvliegtuigen die een luchtaanval van brandstof kunnen voorzien, zijn te beschouwen als oorlogsvoorbereidingen. Ergo, over de wijze waarop de Amerikanen de basis op Curaçao gebruiken, had de Tweede Kamer eerder en beter moeten worden ingelicht. Waarom stemde de Kamer stilletjes in met deze mogelijke overtreding van het VN-Handvest, met deze potentiële oorlog? Waarom riskeren ze de veiligheid van Aruba, Bonaire en Curaçao? ◀

Bron: Werkgroep Vrede met Venezuela, zie handsoffvenezuela.nl

Hoe heeft het zover kunnen komen?

- Eind 2014 drukten de VS en Saoedi-Arabië door overproductie de olieprijs omlaag. Voor Venezuela heeft dit een aanzienlijke vermindering van staatsinkomsten tot gevolg. Vanaf 2017 worden er bovendien door de VS en EU financieel-economische dwangmaatregelen uitgevaardigd in decreten en wetten om het Venezolaanse regeringsbeleid te saboteren.
- Op 20 mei 2018 wint Nicolás Maduro de presidentsverkiezingen. Zoals we in de achtertuin van de VS gewend zijn, worden de verkiezingen echter geboycot door partijen die niet kunnen winnen. Deze partijen en de VS verklaren de verkiezingen ongeldig en creëren geweld. Het komt uit het draaiboek voor regimewisseling van de VS.
- Op 4 augustus 2018 wordt er met twee met bommen uitgeruste drones een moordaanslag op president Maduro gepleegd, tijdens een toespraak voor een grote menigte in Caracas. De besturing van de drones wordt echter verstoord, waardoor de aanslag mislukt. Er zijn aanwijzingen dat VS-veiligheidsadviseur John Bolton, Colombia's president Juan Manuel Santos en Venezuela's oppositieleider Julio Borges achter de moordpoging te zitten.
- In januari 2019 zet Juan Guaidó zich voor schut door rond te roepen dat hij president van Venezuela is. Hij pleegt hiermee in feite een politiek misdrijf. Hetzelfde jaar volgen er nog drie staatsgreep pogingen.
- Op 26 maart 2020 klaagt Amerikaans minister van Justitie William Barr vijf Venezolaanse leiders aan voor drugscriminaliteit, waaronder president Maduro. Hij vraagt om hun uitlevering en biedt premies van 10 tot 15 miljoen dollar voor informatie die leidt tot hun gevangenneming. Het doet opvallend veel denken aan de voorbereidingen in 1989 voor de Panama-invasie, waar diezelfde Barr steeds eveneens de juridische rechtvaardiging voor fabriceerde.
- Op 1 april 2020 kondigt president Donald Trump aan dat Amerikaanse marineschepen zullen gaan patrouilleren in de Caribische Zee. Na een ingelast corona-overleg met de NAVO-top, vertrekken vier grote oorlogsschepen uit West-Europese NAVO-landen naar de met belegering bedreigde regio. Op 3 april twee schepen, uit Frankrijk en Nederland, een dag later één uit Engeland en op 13 april weer één uit ons land.
- Op 3 en 4 mei deden minstens 90 uurlingen een poging tot zee- en landinvasie van Venezuela. Het contract hiervoor met paramilitair aannemer Silvercorp is getekend door onder andere Juan Guaidó die hij een betaling beloofde van 212 miljoen dollar. Plan was chaos te creëren, regeringsleiders gevangen te nemen of te vermoorden, alle instellingen waaronder het leger, de politie en volksmilities te ontmantelen, een nieuwe staatsorganisatie te creëren inclusief een leger en veiligheidsdiensten, collectieven te ontbinden en elke tegenstand te vernietigen. De poging mislukte.
- De actie is onder andere voorbereid in de Spaanse ambassade in Caracas. Hier verblijft Leopoldo López van de partij Voluntad Popular sinds hij zijn huisarrest ontvluchtte. De actie is gefaciliteerd en voorgefinancierd door topcrimineel Elkin López, alias 'Doble Rueda', van het Los Pachenca-drugskartel in Colombia. Kort voor de gewelddadige invasiepoging uitgevoerd vanuit Colombia met een tussenstop op Aruba, reisde minister van Buitenlandse Zaken Stef Blok naar Curaçao. Onduidelijk is of Blok op de hoogte was van de invasie.
- Van 24 mei tot 1 juni arriveert een Iraans tankerflottielje [groep tankers, red.], die met de levering van benzine en productiemiddelen de zeeblokkade van Venezuela doorbreekt. De Nederlandse oorlogsschepen Zr.Ms. Zeeland en Zr.Ms. Karel Doorman zijn opvallend aanwezig. De laatste zet om onduidelijke redenen zijn locatiesignalering uit, hetgeen extra bedreiging is voor de flottielje.
- Op 10 juni worden door tegenstanders van de Bolivariaanse Republiek [vorm van socialisme van Chávez, red.] de Venezolaanse parlementsverkiezingen die op 6 december dit jaar zijn gepland, bij voorbaat ongeldig verklaard. De VS, EU, OAS [Organisatie van Amerikaanse Staten, red.], Limagroep [in 2017 opgerichte organisatie die de Venezolaanse regering bekritiseert, red.] en G4 [Venezolaanse oppositiealliantie, red.] lijken doelbewust te werken naar een escalatie. Dienstbare ngo's als het 'Washington Office on Latin America', Amnesty International, Human Rights Watch en 'Foro Penal' spelen daarin een grote rol met hun vaak eenzijdige, niet-navolgbare en soms fantasievolle rapporten die door internationale instituten als maatgevend worden aanvaard.
- Op 19 juni verschijnt in Caribische kranten, het door SOUTHCOM selectief verspreide persbericht, waarin de inzet op Curaçao van vier militaire vliegtuigen en personeel wordt aangekondigd: een AWACS-surveillancevliegtuig, een JSTARS-commandopostvliegtuig, twee Stratotanker-vliegtuigen en tweehonderd militairen. De persverklaring stelt dat doel is om 'transnationale criminelen en organisaties die illegale verdovende middelen in de regio verhandelen, te ontwrichten en te verslaan'. Aangezien Barr vijf Venezolaanse leiders van drugscriminaliteit beschuldigde, moet er echter rekening worden gehouden dat hiermee in feite het met geweld ontwrichten en verslaan van de Venezolaanse regering wordt bedoeld. De gevangenneming van Venezolaanse regeringsleiders en het overnemen en opnieuw inrichten van de Venezolaanse staat, lijkt de echte intentie, zoals ook blijkt uit het contract met huurlingenbureau Silvercorp.
- Op 23 juni, vier dagen na publicatie van het SOUTHCOM-persbericht in Caribische kranten, bracht minister Blok mede namens de minister van Defensie, de Tweede Kamer per brief op de hoogte: met drie andere bewindsleden had hij getekend voor het gebruik door de VS-luchtmacht van de 'Forward operating location'-basis [kleine faciliteit die langdurige operaties kan ondersteunen, red.] op Curaçao. In de brief wordt de suggestie gewekt dat het een 'samenwerking op het gebied van drugsbestrijding vanuit de lucht' betreft en de Verenigde Staten daarom conform het verdrag met Nederland 'vooraf geen toestemming hoeven te vragen voor deze of andere uitbreidingen'. Dergelijke verkenningsvluchten zijn echter nooit uitgevoerd boven Colombia, Ecuador en Peru, landen waaruit veel meer cocaïne wordt vervoerd naar het noorden. Bovendien zal de inzet van de twee tankvliegtuigen niet ter ondersteuning van de twee verkenningsvliegtuigen zijn, aangezien die genoeg brandstof aan boord hebben om vanuit de basis op Curaçao heen en weer langs de Venezolaanse kust te vliegen. Voor een eventuele extra inzet van gevechtsvliegtuigen vanuit de VS, Porto Rico of Costa Rica zijn deze Stratotankers daarentegen een absoluut noodzakelijke faciliteit.

VENEZUELA

Venezuela waarschuwt Aruba

De Arubaanse regering is door Venezuela gewaarschuwd voor het gebruik van haar grondgebied om logistieke steun en voorraden te leveren aan terroristische huurlingen die zijn soevereiniteit bedreigen.

Dit werd op 4 mei gemeld door vice-president Delcy Rodríguez van Vene-

zuela na een ontmoeting met onze ambassadeur in Venezuela Norbert Braakhuis.

Er zijn aanwijzingen dat huurlingen van de mislukte invasie op 3 mei van Venezuela, werden geholpen in Aruba. Over de gebeurtenissen zei de vicepresident dat 'de internationale samenwerking tegen terrorisme

niet met twee maten mag meten. Er moet één maat zijn en deze mag niet worden gebruikt voor de omverwerping van een constitutionele en legitieme regering.'

Rodríguez zei dat de strijd tegen het terrorisme moet worden ingekaderd door internationale wetten die deze zaak en de justitiële samenwerking

regelen. De Venezolaanse staat zal in die zin krachtig optreden ter verdediging van de legitieme rechten van Venezuela op zijn territoriale veiligheid, zijn soevereiniteit en vrede, aldus de vicepresident tijdens een officiële toespraak vanuit de perszaal Simón Bolívar van het presidentiële Miraflores-paleis. ◀

Jorge Arreaza FOTO ROB NUIJTEN

Minister Arreaza:

'Dwangmaatregelen van de VS zijn massavernietigingswapens'

Van de redactie

De Verenigde Staten worden bij het Internationaal Strafhof formeel beschuldigd van misdaden tegen de mensheid.

Venezuela's minister van Buitenlandse Zaken Jorge Arreaza is donderdag [13 februari, red.] in Den Haag aangekomen om een klacht in te dienen bij het Internationaal Strafhof (ICC) tegen de Verenigde Staten en hun sancties.

Tijdens zijn ontmoeting met het

hof legde Arreaza de misdaden tegen de mensheid bloot die de Amerikaanse regering heeft begaan in haar mislukte poging om president Nicolas Maduro van Venezuela omver te werpen.

Momenteel hebben de economische, financiële en commerciële

sancties die door de regering van president Donald Trump zijn opgelegd, Venezuela de toegang tot de internationale markten ontzegd. Als gevolg daarvan zijn de rechten van het Venezolaanse volk op gezondheid, voedsel en ontwikkeling systematisch geschonden.

'We hebben het recht, de plicht en de verantwoordelijkheid om onze mensen te beschermen,' zei Arreaza tijdens een persconferentie na overhandiging van de stukken van de zaak aan het hof in Den Haag.

'De gevolgen van Amerikaanse eenzijdige dwangmaatregelen zijn misdaden tegen de mensheid en schenden zowel internationale wetten als het Handvest van de Verenigde Naties.'

Tijdens zijn presentatie benadrukte Venezuela's minister van Buitenlandse Zaken ook dat de Amerikaanse eenzijdige dwangmaatregelen 'massavernietigingswapens' zijn die verschillende volkeren van de wereld treffen.

Daarom zal de actie die de Venezolaanse regering onderneemt bij het Strafhof een precedent scheppen voor het internationaal recht en multilaterale instellingen.

De recentste Amerikaanse sanctie was gericht tegen luchtvaartmaatschappij Conviasa, een staatsonderneming die non-profitoperaties verricht voor overheidsprogramma's zoals 'Plan Vuelta a la Patria' [voor de repatriëring van Venezolanen, red.] en 'Misión Milagro' [voor medische hulp, red.]. ◀

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels op de Latijns-Amerikaanse tv-zender Telesur op 13 februari 2020.

Venezuela veroordeelt VS-plannen tegen zijn economie

Samuel Moncada

Van de redactie

Venezuela's ambassadeur bij de VN Samuel Moncada tweette: 'Te midden van de pandemie pronken twee handlangers van Trump met hun unieke strategie om de economieën van Iran en Venezuela te vernietigen. Het is een systematisch plan om miljoenen levens aan te vallen door gebruik te maken van economisch terrorisme. Hier bekennen ze hun misdaad tegen de mensheid.'

De Venezolaanse diplomaat plaatste vervolgens een video in verschil-

lende tweets waarin het plan tegen beide naties wordt blootgelegd door bijzonder vertegenwoordiger van de VS voor Venezuela Elliott Abrams, bijzonder vertegenwoordiger van de VS voor Iran Brian Hook en senior onderzoeker van het Hudson-instituut [Amerikaanse denktank, red.] Nadia Schadlow.

Hook erkent dat toen de Amerikaanse president Trump zich in mei 2018 terugtrok uit het nucleaire akkoord met Iran, dit de VS in staat stelde hoge druk uit te oefenen om de primaire inkomstenbron van Iran te schaden, de olie-export. 'We hebben de Iraanse oliesector doen instorten,' gaf hij toe.

Ondertussen veroordeelt Samuel

Moncada in een andere tweet dat 'sociopaten in dienst van Trump erkennen dat ze de economie ten val brengen. Het is een opzettelijke daad van terrorisme, tegen een heel volk gericht, en een misdaad tegen de mensheid.'

In de video geeft Hook toe dat de eenzijdige acties, in dit geval die tegen kapiteins van tankers met Iraanse benzine die vorige maand in Venezolaanse kusten aankwamen om brandstof te leveren, het effect van de maatregelen tegen de Venezolaanse olie-industrie bewijzen. ◀

Oorspronkelijk gepubliceerd door Latijns-Amerikaanse tv-zender Telesur op 21 juli 2020.

KORT NIEUWS

Het uitkleden van een staat

In 2018 eiste Venezuela de terugkeer van 31 ton goud dat ligt opgeslagen bij de Bank of England. De Britse regering behield het goud, hetgeen illegaal is. In mei dit jaar stelde de Venezolaanse regering voor 1 miljard dollar van dit goud in Londen rechtstreeks over te laten hevelen naar het VN-ontwikkelingsprogramma ten bate van de aanpak van de pandemie. Op 2 juli oordeelde een Londens gerechtshof echter dat de Bank of England het geld voor coronabestrijding niet hoeft te retourneren omdat: 'Hare Majesteits regering de heer Maduro niet langer erkent als president van Venezuela.' De bank heeft al een soortgelijke roof op zijn naam staan: het in bewaring gegeven goud van Libië. Het creëren van parallelle presidenten, ambassades, regionale organisaties, gerechtshoven, legereenheden, parlementen als de gekozen parlementsvoorzitter niet bevalt en 'Internationale Contact Groep', leidt niet alleen tot ondermijning van grondwettelijke instanties. Het kan ook tot lucratieve voordelen leiden.

Carter Center for Fair Elections

Internationale waarnemers die aanwezig waren tijdens Venezuela's verkiezing van 20 mei 2018 verklaarden dat de resultaten legitiem waren. In 2012 verklaarde de Amerikaanse oud-president Jimmy Carter, die hier toezicht hield als directeur van het Carter Center for Fair Elections: 'van de 92 verkiezingen die we hebben gevolgd, zou ik zeggen dat het verkiezingsproces in Venezuela feitelijk het beste is ter wereld.'

Vermeende bezorgdheid

Terwijl Venezuela door de economische oorlog bijna 200 miljard dollar verlies lijdt, houdt de Europese Unie grote conferenties om 'de Venezolaanse exodus en de landen die hen opvangen te helpen.' Venezuela ziet dit als een manier ter misleiding van het publiek en ter legitimering van de voortdurende interventies die zogenaamd zijn gericht op het aanpakken van de Venezolaanse migratie. Onvermeld in de media is dat er 6 miljoen Colombiaanse migranten in Venezuela leven en 50 duizend Venezolaanse migranten zijn teruggekeerd sinds het begin van de coronapandemie.

Internationaal recht

Op 20 mei riep Venezuela's ambassadeur bij de VN, Samuel Moncada, de Veiligheidsraad op zijn taken en verantwoordelijkheden onder het Handvest na te leven. Hij verzocht de raad daarbij om het gevaar voor de vrede van zijn land en regio te erkennen dat uitgaat van het oorlogszuchtige beleid van de regering van de VS en Colombia: hun agressie moet stoppen. De sessie van de Veiligheidsraad was bijeengeroepen door Rusland als permanent lid om de gewapende inval te bespreken van een terroristische huurlingengroep aan de Venezolaanse kusten op 3 en 4 mei.

NICARAGUA

KORT NIEUWS

Economische oorlogsvoering

Op 9 maart nam het Amerikaanse Huis van Afgevaardigden een resolutie aan die meer sancties eist tegen de regering-Daniel Ortega van Nicaragua. Geen enkele Afgevaardigde stemde tegen. Het gaat hier om economische oorlogsvoering met potentieel dodelijke gevolgen, juist voor de zwakkeren in de maatschappij. Ook de burgers van Iran, Syrië en Venezuela leiden onder sancties. Wat de inwoners daar hebben te verduren, doet denken aan de belegeringen van steden in de middeleeuwen die de bewoners volledig uitputten. Tegenwoordig zijn volgens de campagne 'Sanctions Kill' 39 landen slachtoffer van sanctiebeleid, dat artikel 2 van het VN-Handvest verbiedt. Op 26 maart protesteerden bij de Verenigde Naties acht landen tegen de sancties die hen zijn opgelegd, waaronder Cuba, Nicaragua en Venezuela.

Coup-plan Nicaragua

Uit een gelekt document blijkt dat de VS van plan is om Daniel Ortega omver te werpen. Nicaraguans radiostation La Primerísima onthulde het draaiboek, met drie scenario's:

1. een 'ordelijk overgangsscenario' waarbij een door de VS gesteunde oppositiegroep wint;
 2. een 'onverwachte overgang' zoals een snelle of mislukte verkiezing, het ontslag van de president, een gezondheids-crisis, natuurramp of intern conflict die leidt tot een crisis en de overgang naar een interim-regering (de coupoptie); en
 3. een 'uitgestelde transitie' waarbij Ortega wint en zal worden gewerkt aan destabilisatie omwille van een toekomstige regeringwissel.
- Zodra de oppositie aan de macht is (scenario 1 of 2), zal politieke vervolging plaatsvinden van Ortega's aanhangers.

Diplomatieke oorlogsvoering

In een brief aan voorzitter van het Europees Parlement Joseph Borrell spraken op 10 juli 2020 honderden organisaties en individuen zich uit voor een respectvolle dialoog met Venezuela. De brief was een reactie op een resolutie die dezelfde dag in het Europees Parlement was aangenomen over de 'humanitaire situatie in Venezuela en de migratie- en vluchtelingen-crisis'. Hoofddiener was de Europese Volkspartij. Venezolaan Leopoldo López Gil - die na vier jaar het staatsburgerschap van Spanje kreeg en nu Europarlementariër voor deze partij is - ondertekende de resolutie bij indiening als derde. Zijn zoon Leopoldo López is oprichter van de Venezolaanse oppositiepartij Voluntad Popular. De resolutie omvat onder meer sancties die de aankoop van voedsel en medicijnen juist verhinderd. Zo wordt hulp soms misbruikt als diplomatieke oorlogsvoering.

VS zien dreiging in voorbeeldfunctie Nicaragua

Roger Harris

Zoals Noam Chomsky zegt, vormt Nicaragua een bedreiging voor het Amerikaanse rijk als goed voorbeeld.

Sinds de terugkeer van Ortega met zijn verkiezingsoverwinning in 2006, had Nicaragua volgens NSCAG [Britse solidariteitsactiegroep, red.] het volgende bereikt, ondanks het feit dat het land het op een na armste land op het westelijk halfrond is:

- Op een na hoogste economische groeipercentages en stabielste economie in Midden-Amerika.
- Het enige land in de regio dat 90 procent van het voedsel dat het consumeert zelf produceert.
- Armoede en extreme armoede halveerden; het land met de grootste vermindering van extreme armoede.
- Het bereiken van de VN-milenniumdoelstelling om ondervoeding te halveren.
- Gratis basisgezondheidszorg en -onderwijs.
- Analfabetisme vrijwel geheel verdwenen, terwijl het 36 procent was in 2006.
- Gemiddelde economische groei van 5,2 procent over de afgelopen 5 jaar (IMF en de Wereldbank).
- Veiligste land in Midden-Amerika (VN-ontwikkelingsprogramma) met een van de laagste misdaadcijfers in Latijns-Amerika.
- Hoogste niveau van gendergelijkheid in Noord- en Zuid-Amerika (Global Gender Gap Report 2017 van het Wereld Economisch Forum).
- Heeft niet bijgedragen aan de migrantenexodus naar de VS, in tegenstelling tot buurlanden Honduras, El Salvador en Guatemala.
- Hield in tegenstelling tot zijn buurlanden de drugskartels buiten de deur en introduceerde *community policing* [politiestrategie waarbij nauw met het publiek wordt samengewerkt, red.].

De Wereldbank, het IMF en de EU-landen hebben Nicaragua gecertificeerd voor zijn efficiënte gebruik van internationale leningen en subsidies. De middelen werden besteed voor het doel waarvoor ze werden verstrekt en werden niet overgeheveld naar corrupte praktijken.

Tot 18 april [2018, red.] behoorde Nicaragua tot de vreedzaamste en stabielste landen in de regio. Het onverklaarbare geweld dat Nicaragua plotseling heeft overspoeld, moet worden begrepen in de context van het feit dat het door de VS als doelwit voor regimewisseling is aangewezen.

Nicaragua heeft de woede van de VS uitgelokt vanwege de goede dingen die het heeft gedaan, niet vanwege de slechte.

Naast het feit dat Nicaragua een 'bedreiging' is vanwege zijn voorbeeldfunctie, zit het in de anti-imperialistische ALBA-alliantie met Venezuela, Bolivia, Cuba en anderen. De aanval op Nicaragua maakt deel uit van een grotere strategie van de VS om regionale verzetsallianties tegen het imperium te breken.

De [Amerikaanse, red.] NICA-wet zou economische oorlogsvoering in gang zetten, bedoeld om de levensomstandigheden in Nicaragua aan te tasten door middel van economische sancties, maar ook om de interventie

van Amerikaanse inlichtingendiensten te intensiveren. Het uiteindelijke doel is om de democratisch gekozen regering van Ortega af te zetten. [President Trump tekende de wet op 20 december 2018, red.]

Ondertussen kondigde [Amerikaans agentschap, red.] USAID 1,5 miljoen dollar extra aan 'ter ondersteuning van vrijheid en democratie in Nicaragua' via niet-gouvernementele organisaties (ngo's) om de regering omver te werpen en 'dit een halfrond van vrijheid te maken'. Dat wil zeggen, vrijheid voor het Amerikaanse imperium.

Alternatieven voor Ortega zouden nog erger zijn

Degenen aan de linkerkant die ook pleiten voor Ortega's afzetting, moeten de verantwoordelijkheid aanvaarden voor wat erna komt. Hier is de les van Libië leerzaam, waar vervanging van de regering heeft geleid tot een veel slechtere situatie voor het Libische volk.

'Dictators winnen geen eerlijke verkiezingen met steeds grotere marges', merkt de langdurige solidariteitsactivist Chuck Kaufman op, die Ortega's rentree in 2006 met 38 procent aanhaalt, gevolgd in 2011 met 63 procent en 72,5 procent in 2016. De Organisatie van Amerikaanse Staten heeft de stemmingen officieel begeleid en gecertificeerd.

De dissidente Sandinisten die zich [in 1995, red.] na de verkiezingspartij-nederlaag afsplitsten van hun officiële partij en de MRS (Sandinistische Vernieuwingsbeweging) vormden, zijn geen progressief alternatief. Ze zijn op dit moment comfortabel genesteld in door de VS gefinancierde ngo's, die regelmatig snoepreijes maken naar Washington om eerbetoon te brengen aan onder meer afgevaardigde Ileana Ros-Lehtinen en senator Marco Rubio om te lobbyen voor de NICA-wet. Ook vertegenwoordigen zij geen volksbeweging, met minder dan 2 procent stemmen bij nationale verkiezingen.

Vooruitstrevendste land in Midden-Amerika

De wereld, niet alleen Ortega, is veranderd sinds de jaren tachtig van de vorige eeuw, toen de Sovjet-Unie en haar bondgenoten tegenwicht boden voor aanvallen van de VS. Wat toen mogelijk was, is niet meer het geval in de beperktere internationale arena van vandaag.

Nicaragua is het vooruitstrevendste land in Midden-Amerika, zonder een naaste concurrent. Er is een discrepantie tussen het aansporen van Nicaraguanen om Ortega weg te stemmen bij nieuwe verkiezingen, en het pleiten voor strijd tegen Amerikaanse imperialistische plunderingen. ◀

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels op nieuwssite *MintPress News* op 3 augustus 2018. Vertaald en ingekort door de redactie. Zie ook: openbaararchief.nl/caribic

Tango, een manier van leven

Rob Nuijten

Tangomuziek - dans ontstonden rond 1900 in de immigrantenbuurten van Buenos Aires en Montevideo uit een mengsel van ritmes en culturen. Inmiddels is de tango over de hele wereld bekend. Wie in Nederland erover begint, krijgt bij de toehoorders al gauw een reactie los in de vorm van een tangodansgebaar of de gezongen eerste noten van 'La Cumparsita' of 'El Choclo'.

De meeste Argentijnse tango's worden nog altijd gedanst op muziek opgenomen van orkesten van midden vorige eeuw. De tango zoals die in de salons wordt gedanst, voldoet echter niet aan het plaatje dat door shows in theaters of op televisie wordt getoond. Het grote gebaar wordt, niet overal, maar wel vaak als 'not done' beschouwd -

er zijn strak georganiseerde tangosalons in Buenos Aires waarbij iemand, onmiddellijk na een iets te grote of flitsende stap, je zal komen verzoecken je optreedkunsten elders te gaan vertonen.

De gelegenheid waar tango gedanst wordt, heet een *milonga* en een danser die zeer vaak naar milonga's gaat, wordt een *milonguero* genoemd. De ingetogen, intieme stijl, immer op de muziek en op het moment geïmproviseerd, wordt sinds 1995 de milonguerostijl genoemd. Grappig is dat het Nederlandse dansleraren waren die deze naam hebben bedacht toen ze deze op leeftijd geraakte Argentijnse milonguero gingen promoten in Nederland. De naam werd onmiddellijk door de Argentijnen overgenomen.

Voor de verstokte milonguero's is tango een manier van leven. De milonga's in Buenos Aires ontwikkelden zelfs nog een aparte cultuur, die door de meeste milonga's in de hele wereld

MEXICO

López Obrador in Tlaxcala in 2019

Mexicaanse oligarchen plannen val gekozen president

Ben Norton

Oligarchen en gevestigde politieke partijen van Mexico hebben zich verenigd in een geheim verbond om de linkse president López Obrador te proberen af te zetten, met hulp van de media, Washington en Wall Street. In uitgelekte documenten wordt hun slinkse strategie uiteengezet.

Enkele van de invloedrijkste krachten in Mexico verenigen zich in een campagne om te proberen de eerste linkse president van het land in decennia, Andrés Manuel López Obrador, ten val te brengen. En ze hebben blijkbaar steun in Washington en op Wall Street.

De Mexicaanse leider staat in de volksmond bekend als AMLO [naar zijn initialen, *red.*]. [Hij] voert een revolutionaire visie uit die hij de 'Vierde transformatie' noemt. Hij

heeft gezworen om armoede, corruptie en drugsgeweld te bestrijden - en heeft de rijke elites van zijn land steeds meer voor het hoofd gestoten.

López Obrador heeft ook een wissel getrokken op de consensus in de VS van het buitenlands beleid. Zijn regering bood onderdak aan de gekozen socialistische president van Bolivia, Evo Morales, en aan leden van Evo's politieke partij die na een door Trumps regering gesteunde militaire staatsgreep werden verbannen.

AMLO heeft ook een historische ontmoeting gehad met Cubaans president Miguel Díaz-Canel en verklaarde zelfs dat Mexico bereid is de eenzijdige Amerikaanse blokkade van Venezuela te doorbreken en benzine te verkopen aan de belegerde Chavista-regering [van Venezuela, *red.*].

Dit beleid heeft AMLO de toom van oligarchen in zijn land en daarbuiten opgeleverd. Op 18 juni heeft de Amerikaanse regering haar druk op Mexico opgevoerd, door bedrijven en individuen te straffen met sancties

voor het vermeend verstrekken van water aan Venezuela in het kader van een humanitaire overeenkomst voor de levering van voedsel voor olie.

De waarde van de Mexicaanse peso daalde onmiddellijk met 2 procent na het opleggen van de sancties door de regering-Trump.

De krachten die AMLO proberen af te zetten zijn onder andere de grote medianetwerken, grote bedrijven, zittende gouverneurs en burgemeesters, voormalige presidenten en invloedrijke ondernemers. Volgens een gelekt document noemen zij zich Breed Oppositieblok (Spaans: Bloque Opositor Amplio, of BOA).

En ze zeggen dat zij in hun team lobbyisten in Washington hebben, financiële investeerders op Wall Street, en belangrijke dagbladen en journalisten van zowel binnenlandse als buitenlandse mediakanalen.

Complot tot demoniseren

Op 9 juni publiceerde de Mexicaanse regering tijdens een persconferentie een uitgelekt strategisch document dat naar verluidt is opgesteld door het Breed Oppositieblok, getiteld 'Laten we Mexico redden' (Spaans: 'Rescatemos a México').

Een van de belangrijkste punten in het plan is het volgende: 'Lobbyen door BOA in Washington (Witte Huis en Capitool) om de schade te benadrukken die de regering van de Vierde transformatie doet aan Noord-Amerikaanse investeerders.'

De lobbystrategie berust sterk op het keren van de VS tegen AMLO: 'Meer dan het vergelijken met Venezuela, zou BOA, als de werkloosheids- en veiligheids crisis ernstiger wordt, de zeer grote massamigratie van Mexicanen naar de Verenigde Staten moeten benadrukken,' aldus het document. Dan voegt BOA toe: 'Herhaal dit relaas in de Amerikaanse en Europese media.'

De gelekte pagina's tonen dat BOA de 'internationale pers (VS en Europa)' aan zijn kant heeft, samen met 'buitenlandse correspondenten in Mexico.'

Het document noemt zelfs specifieke mediakanalen, samen met individuele journalisten en sociale media-influencers, die zouden kunnen helpen hun propaganda tegen AMLO te verspreiden.

Het 'actieplan' maakt duidelijk dat dit machtige oppositieverbond zijn verregaande controle op de media wenst te gebruiken om AMLO blindelings de schuld te geven van 'de werkloosheid, armoede, onveiligheid en corruptie' in Mexico.

Dit is vooral ironisch omdat het BOA-document met tegenzin erkent dat de regering van López Obrador 'erin is geslaagd de economische gevolgen van de coronagezondheids crisis te verzachten door grote hoeveelheden overheids geld te verstrekken aan de getroffen, door middel van sociale programma's.'

De gelekte pagina's geven ook toe dat AMLO een waarderingspercentage heeft van meer dan 50 procent - dat is lager dan zijn hoogtepunt van 86 procent steun in het begin van 2019 en zijn 72 procent aan het einde van dat jaar, maar nog steeds indrukwekkend voor een regio waar door de V.S. gesteunde leiders zoals Chili's Sebastián Piñera en Colombia's Iván Duque geregeld waarderingspercentages hebben genoten van respectievelijk 6 en 24 procent.

Partijen en oud-presidenten willen AMLO weg

Met steun van de Amerikaanse regering en met de volledige dominantie op de berichtgeving in de media, is het Breed Oppositieblok van plan om alle Mexicaanse politieke partijen in het establishment te verenigen.

Samen zouden deze partijen mogelijkerwijs kandidaten kunnen runnen onder de paraplu van BOA, volgens het document. Hun doel zou zijn om bij de parlementsverkiezingen van 2021 een einde te maken aan de meerderheid die AMLO's linkse partij Morena in de Mexicaanse Kamer van afgevaardigden heeft verworven.

Daarna verklaart BOA duidelijk dat het van plan is om hervormingen in de Mexicaanse wetgevende macht te blokkeren en uiteindelijk president López Obrador tegen 2022 aan te klagen - ten minste twee jaar voor het einde van zijn ambtstermijn.

Het is veelzeggend dat het document 'Laten we Mexico redden' niets zegt over de doorsnee-Mexicanen uit de arbeidersklasse en hun deelname aan het politieke proces.

Dit is niet verwonderlijk, gezien het feit dat tot het oppositieverbond enkele van de machtigste figuren in de Mexicaanse heersende klasse behoren.

BOA zegt ook de steun te hebben van gouverneurs van veertien staten in Mexico, samen met oppositiewetgevers in zowel de Senaat als de Kamer van afgevaardigden, rechters van federaal kiestribunaal TEPJF en bestuurders van nationaal kiesinstituut INE.

Naarmate AMLO's Vierde transformatie vordert, is hun destabilisatie-tactiek steeds extremer geworden.

López Obrador zelf heeft gewaarschuwd voor radicalisering van de rechtse oppositie. Zoals *The Grayzone* eerder meldde, maakte de president een onheilspellende opmerking over de dreiging van een mogelijke staatsgreep in november 2019.

Als verwijzing naar Mexico's voormalige president Francisco Madero, een leider van de Mexicaanse Revolutie en linkse zielsgenoot die in 1913 werd vermoord, tweette AMLO: 'Hoe fout de conservatieven en hun haviken zijn ... Nu is het anders ... Een nieuwe staatsgreep zal niet worden toegestaan.' ◀

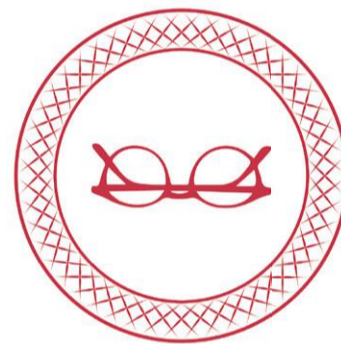
Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels op nieuwssite *The Grayzone* op 18 juni 2020. Vertaald en ingekort door de redactie. Zie ook: openbaararchief.nl/caribic

KORT NIEUWS

Informatieoorlog

Het boek *Elementaire principes van oorlogspropaganda* van Belgisch historica Anne Morelli uit 2003 somt de volgende 'tien geboden' van propaganda op:

1. Wij willen geen oorlog
2. Het andere kamp is de schuld van de oorlog
3. De vijandelijke leider lijkt op de duivel
4. Wij verdedigen een nobele zaak
5. De vijand begaat bewust wreedheden; wij onopzettelijke blunders
6. De vijand gebruikt illegale wapens
7. Wij lijden zeer weinig verliezen
8. Kunstenaars en intellectuelen steunen onze zaak
9. Onze zaak is heilig
10. Wie aan onze propaganda twijfelt, is een verrader

COLOFON

De Andere Krant
www.deanderekrant.nl
info@deanderekrant.nl
facebook.com/deanderekrant

Aan deze editie werkten mee
 Sander Compagner
 Madeleine Klinkhamer
 Wico Valk

Vormgeving
 Sylvia Carrillo

Verspreiding
 Neem contact op via
distributie@deanderekrant.nl

Donaties
 Meer informatie te vinden op
www.deanderekrant.nl

Disclaimer
 Het copyright van de artikelen rust bij de auteurs zelf. Het copyright voor de overige inhoud ligt bij *De Andere Krant*.

De Andere Krant
 Deze editie over Latijns-Amerika is de achtste uitgave van *De Andere Krant*. Eerdere edities over Rusland, het financieel systeem, 911, gezondheid, MH17, Vrijheid en Covid-1984 zijn te bestellen via onze website. *De Andere Krant* is een burgerinitiatief zonder winstoogmerk. Alle (financiële) hulp kunnen we heel goed gebruiken om regelmatig te kunnen publiceren. Meer informatie is te vinden op www.deanderekrant.nl

werd overgenomen: een manier van omgaan met uitdagingen en teleurstellingen. Er zijn codes voor het betreden van de dansvloer en het vermijden van fysieke aanvaringen. Er zijn codes waarmee men kan vermijden dat bij de uitnodiging voor de dans een afwijzing door anderen wordt waargenomen.

De kunst bestaat uit het begrijpen van wat de muziek, dat uit een gevarieerd aanbod bestaat - ritmisch, slepend, dramatisch, melancholiek, vrolijk - met gemoed en lijf doet, en kan doen. En ook uit het uitermate goed concentreren op de interactie met de danspartner. Dit brengt de dansers daarom vanzelf in wat men tegenwoordig noemt een staat van *mindfulness*. Stress verdwijnt. Het is onmogelijk om nog ergens anders aan te denken dan de dans.

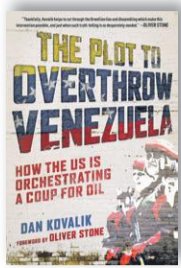
Het gevoelsmatige inzicht dat tango gezond moet zijn voor lichaam en geest, hebben wetenschappers onderzocht. De tango wordt vaak in een behoorlijk intieme omhelzing gedanst wat zorgt voor de aanmaak van de gelukshormonen oxytocine en endorfine. De dans blijkt veranderingen in het lichaam teweeg te brengen

die hart- en vaatziekten kunnen doen voorkomen. Ouderen, die de tangodans kennen maar lijden aan dementie of Parkinson, kunnen met tangomuziek gemakkelijker in beweging komen. Zoals denksport de hersenen in conditie houdt, zo doet tangodans dat ook vanwege de vele nieuwe verbindingen die erdoor in de hersenen worden aangelegd. Tango geeft bij zowel mannen als vrouwen een verhoogd testosterongehalte. De dans kan ook nog voor een verhoogd zelfvertrouwen bij kinderen zorgen.

Milonguero's kunnen zich een leven zonder hun Argentijnse tango niet meer voorstellen. De maatregelen tegen de verspreiding van corona, betekenen voor hen dat hun fysieke en geestelijke gezondheid er werkelijk onder lijdt. Hun *way of life* is al maandenlang geblokkeerd. ◀

Vind uitgebreidere informatie over het hier genoemde, plus de Argentijnse tango in Nederland en de hele wereld op www.torito.nl
 Rob Nuijten is vormgever, illustrator en tangodanser.

BOEK + VIDEO

Dan Kovalik,
*The Plot to Overthrow
Venezuela*

Sinds Hugo Chávez in 1999 president werd van Venezuela, heeft de Verenigde Staten gepoogd zijn regering omver te werpen. Na zijn vroegtijdige dood in 2013 en de verkiezing van opvolger Nicolas Maduro verdubbelde de VS deze inspanningen – nu zelfs met de inzet van manschappen. Amerikaans vredesactivist Dan Kovalik betoogt in dit boek, met een voorwoord van landgenoot en filmregisseur Oliver Stone, dat de oppositie die de VS probeert aan de macht te krijgen, de Venezolaanse oligarchie en Amerikaanse oliemaatschappijen vertegenwoordigen. In zijn ogen zijn Chávez en Maduro geenszins tirannen: ze deden veel om de democratie en economische gelijkheid in Venezuela te bevorderen.

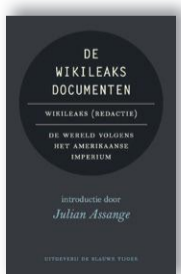
Alan MacLeod,
*Bad News from
Venezuela*

Dit boek analyseert tot in de details de mediaberichtgeving in het land vanaf Chávez' verkiezing tot nu. Met interviews met westerse journalisten, die over heel Venezuela berichten terwijl zij hier doorgaans in rijke Engelssprekende enclaves wonen, zonder enig contact met de arme meerderheid van de bevolking. Dit academisch onderzoek van Alan MacLeod betreffende dit ene land ambiert het maatschappelijk debat over de media in het Westen te bevorderen. Het toont aan dat journalisten een aanzienlijke invloed hebben op de manier waarop mondiale aangelegenheden worden beschreven.

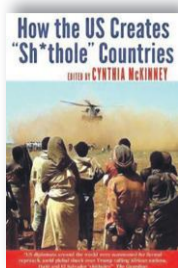
Michel Collon,
*De 7 zonden van
Hugo Chavez*

Waarom verzet de Verenigde Staten zich tegen Hugo Chávez? Is hij wel de man zoals de media hem afschilderen? Belg Michel Collon bekritiseert de oud-president soms, maar hemelt hem bovenal op door een zevental van zijn 'zonden' te prijzen: Chávez' eerste zonde was dat hij zijn volk leerde lezen. Bovendien gaf hij iedereen het recht op gezondheid en de mogelijkheid zijn honger te stillen. Chávez veranderde de regels tussen rijk en arm, en liet zien dat democratie meer is dan een stembiljet. Zijn zesde en ten slotte zevende zonde: Chávez onderwierp zich niet aan de macht van de media en verzette zich tegen de VS, aldus Collon in dit matig geredigeerde boek.

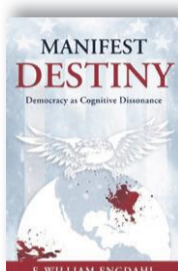
Wikileaks (redactie),
*De Wikileaks
documenten*

In deze pil analyseert klokkenluiderscollectief Wikileaks de geheime diplomatieke berichten van de Verenigde Staten die het eerder lekte. Deel één gaat dieper in op de wereldwijde verbanden tussen Amerikaanse schandalen, staatsgrepen en oorlogen. Deel twee analyseert de imperiumdocumenten per regio in de wereld. Het boek bevat hoofdstukken over Latijns-Amerika. Voormalig CIA-analist Edward Snowden voorspelde over het lek: 'Lang nadat het debat over de publicatie hiervan is vergeten, blijven de documenten een waardevol archief voor wetenschappers en studenten van het Amerikaans buitenlands beleid.'

Cynthia McKinney,
*How the US Creates
"Sh*thole" Countries*

De titel van het boek refereert aan het verwijt dat president Trump El Salvador en Haïti als 'schijtgatlanden' zou hebben gekwalificeerd. Experts uit deze twee landen en Venezuela beschrijven de relatie van de VS met hun landen: waarom wordt een land een doelwit van deze grootmacht? Het boek bevat bovendien essays van schrijvers uit Afrika, Azië en het Westen. Ondanks hun uiteenlopende culturele en ideologische achtergronden is deze compilatie echter toch eenzijdig: alleen anti-imperialisten krijgen erin een podium.

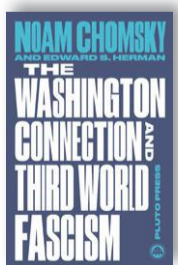
F. William Engdahl,
*Manifest Destiny,
Democracy as
Cognitive Dissonance*

Amerikaans onderzoeksjournalist William Engdahl legt bloot hoe volgens hem het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse zaken, de CIA en aanverwante agentenschappen – in samenwerking met non-gouvernementele organisaties die zeggen democratie na te streven – over de hele wereld staatsgrepen orkestreren. Het boek gaat in op de zogenaamde kleurenrevoluties en de Arabische Lente. Verfijnde westerse elitekringen met hun denktanks methoden om landen als Libië en Oekraïne een nieuwe vorm van tirannie op te leggen? Engdahl komt met een krasse visie die verontrust: gepredikt worden vrijheid, mensenrechten en democratie, terwijl oorlog, geweld en terreur al zouden zijn voorbestemd.

Eduardo Galeano,
*De aderlating van
een continent*

De junta's in Argentinië, Chili en Uruguay censureerden het: dit trieststemmende boek uit 1970 van Uruguayaan Eduardo Galeano. Van de Europese kolonisatie tot heden, Galeano beschrijft hierin de Latijns-Amerikaanse geschiedenis als een lange aaneenschakeling van plunderingen van rijkdommen. *De aderlating van een continent* is daarbij ingedeeld naar de patronen van de exploitatie. Van goud, zilver, aluminium, ijzer, koper, tin, olie, cacao, katoen, rubber, koffie, fruit, wol en leer. Opmerkelijk: president Hugo Chávez overhandigde de klassieker ooit aan zijn Amerikaanse ambtsge-noot Barack Obama.

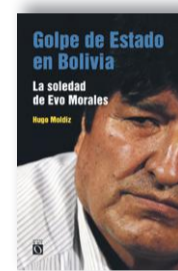
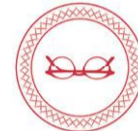

Noam Chomsky en
Edward Herman,
*The Washington
Connection and Third
World Fascism*

Ook de impact van deze klassieker was overweldigend. De Amerikaanse academici Noam Chomsky en Edward Herman verslaan hierin de door de VS gesteunde onderdrukking van politieke rechten en mensenrechten in Latijns-Amerika, Azië en Afrika. Zo staan ze onder meer stil bij de Zuid-Amerikaanse landen Bolivia, Brazilië en Chili. Ook belichten de twee de rol van de media bij de onjuiste berichtgeving van dit beleid. Het boek ontleedt meedogenloos de officiële standpunten van gevestigde wetenschappers. Veel experts van de status quo zijn na lezing van dit boek ontdaan van hun geloofwaardigheid.

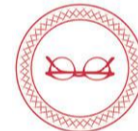

William Blum,
*Democratie als
dodelijk
exportproduct*

Hugo Moldiz,
*Golpe de Estado en
Bolivia*

De beschuldigingen van wijlen Amerikaans journalist William Blum liegen er niet om: Washington wierp sinds de Tweede Wereldoorlog meer dan vijftig meestal democratisch verkozen buitenlandse regeringen omver, vermoordde evenzoveel buitenlandse leiders en manipuleerde in veel landen verkiezingen. Latijns-Amerika heeft zwaar geleden onder het Amerikaanse 'exportproduct' dat de grootmacht democratie noemt, aldus Blum in deze j'accuse. Zijn verontwaardiging op schrift eindigt met een hoofdstuk wat hieraan is te doen. Gratis beschikbaar in het Engels op tinyurl.com/y35dsvdj.

Dan Kovalik,
*Documentaire over
Nicaragua na de
Aprilcrisis*

Boliviens professor Hugo Moldiz woont momenteel als politiek vluchteling in de Mexicaanse ambassade van zijn hoofdstad La Paz. In dit boek schetst hij de fases van de Boliviaanse 'revolutie' van vorig jaar en de buitenlandse inmenging daarbij van de Verenigde Staten. Als een van de eerste auteurs maakt hij aannemelijk dat er hier sprake was van een staatsgreep. Moldiz zet kritische kanttekeningen bij de fouten van de overvallen regering van Evo Morales en kwalificeert de nieuwe regering als autoritair en repressief.

Video-interview
met Carlos Argüello
Gómez

Dan Kovalik (op het videobeeld) verdiepte zich niet alleen in Venezuela. Al decennialang volgt hij de politiek in Nicaragua. Anderhalf jaar na de zogenaamde Aprilcrisis van 2018, bezoekt hij dat land. In deze documentaire probeert hij te doorgronden wat hier daadwerkelijk is gebeurd. Oliver Stone becommentarieert: 'Kovalik helpt bij het doorbreken van de Orwelliaanse leugens en de onenigheid die zogenaamde humanitaire interventies mogelijk maken.' Bekijk de video op tinyurl.com/y7kccscl en handsoffvenezuela.nl

Carlos Argüello Gómez (op het videobeeld) is Nicaraguaans ambassadeur bij het Internationaal Gerechtshof – standplaats Den Haag. In dit interview spreekt hij onder meer over de zaken voor het VN-hof. Argüello Gómez beschouwt de Amerikaanse sancties tegen zijn land als een illegale vorm van oorlogsvoering tegen zijn burgers en verwijst naar de middeleeuwen: 'Zelfs tijdens de belegeringstijden waren er wetten die regelden wat je kon doen. Nu kun je een land wurgen en het land zonder enige beperking vernietigen. Dat is tenminste wat de Verenigde Staten denken te kunnen doen.' Bekijk de video op tinyurl.com/y8eyvj9u en handoffvenezuela.nl.